XVI. évfolyam 6. szám. Ára: 1 forint 1960. Február 11.

Szegő Gizi rajza

— Itt vannak a felszabadító csapatok! Meglátjátok, tizenöt év múlva címlap leszünk a Ludas Matyiban!

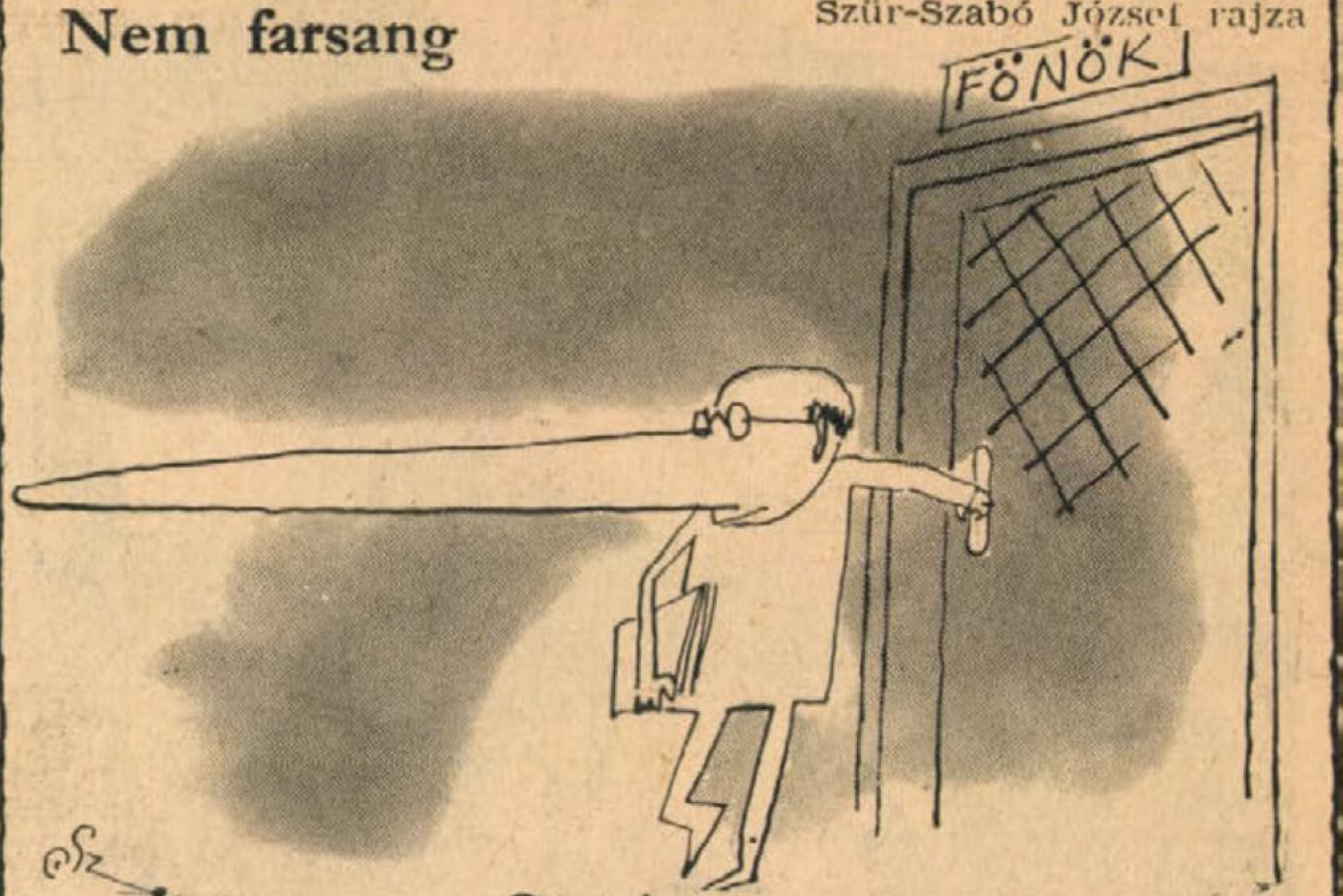
Út az ismeretlenbe
(Nem IBUSZ-rendezés)

Gerő Sándor rajza

Nem farsang

Szür-Szabó József rajza

Orrot kapott...

F. Velišek:

A NAGYMAMA MESÉI

— Apúú, ha nem tisztítod ki naponta a cipőket, az ördögtől a pokolban rossz pontokat kapsz és ha már sok lesz a rossz pontod, eljön érted és olajban megsüt — emelte felém intőleg ujját halálosan komoly ábrázattal a kislányom.

— Apúú — üvöltötte tüstént hároméves kisfiam — ha nem fogsz papálni krumplicskát, nem repül hozzád az égből az angyalka és éjszakára nem csókol homlokon.

Erre már elszomorodtam. De nem azért, mintha sajnálnám az angyali csók elmaradását, vagy mintha a beígért elevenen való megsüttetésem komoly gondot okozott volna.

Intő figyelmeztetés volt ez, hogy nyilván valamit elhanyagoltam és a gyermeknevelés családomban helytelen útra siklott.

— Honnan tudják mindezt — nyomoztam a forrás után, noha csaknem biztosan jó nyomon jártam.

Megvan! A nagymama! Ő bocsátja útjukra a legváltozatosabb tálalásban a pokol összes fajzatjait és a mennyei angyalokat.

— Nagymama — vettem fel a beszélgetés fonalát vacsora után, amikor a gyerekek aludni tértek. — Mit akar ezekkel az ördögökkel és angyalokkal ma, az atom korában? Elvi szempontból nem vagyok ellensége a meséknek. De időszerűsítésre szorulnak. Olyasmit kell beléjük szőni, ami közel van a mai életünkhöz. Nem igaz?

A nagymama nem szólt semmit, csak tétován mosolygott. Megértettem! Elzárkózottan él a világtól, új időnk új eseményei nem érintik, Segítségre szorul!

Másnap este munkához láttam. Kinyitottam az újságot és a gépállomások munkájáról szóló értékes cikket ismertettem. Félszemmel figyeltem a nagymamát. Nyugodtan ült, egy szót sem szólt, a szeme sem rebbent.

— Rendszeres módszerre van szükség. Először nem megy — gondoltam —, és estéről-estére oktattam a nagymamát.

Üzemi könyvtárunkból egyszer egy érdekes brosúrával leptem meg. A tudományról és a vallásról volt benne szó. Szó nélkül a szobájába vitte.

— Nos — morfondíroztam magamban —, úgy látszik, ez a módszer a leghatásosabb. Szép csendben elolvassa és lassan megemészti.

A rákövetkező héten elhatároztam, hogy átveszem az esti edénymosás örömeit, hogy a nagymama, feleségem társaságában, részt vehessen a kultúrház esti egyetemén tartandó

előadáson a világegyetemről és az űrrakétákról.

— Az eredmény biztos — dörzsöltem jólesően konyhalés kezem, és nem tágítottam.

A hivatalomban rám váró sürgős feladatok, esti túlórázás, lehetetlenné tették, hogy továbbra is foglalkozzam a nagymamával.

Amikor két hét után újra idejében jöttem haza, az előszobában, felöltőm levetése közben, hangoskodva fogadott kislányom:

— Apúú, ha nem tisztítod ki naponta a cipőket, az ördög letárgyaltatja ezt a pokol termelési értekezletén, és ha megismétlődik, káderkövetkezményeket von le belőle, és...

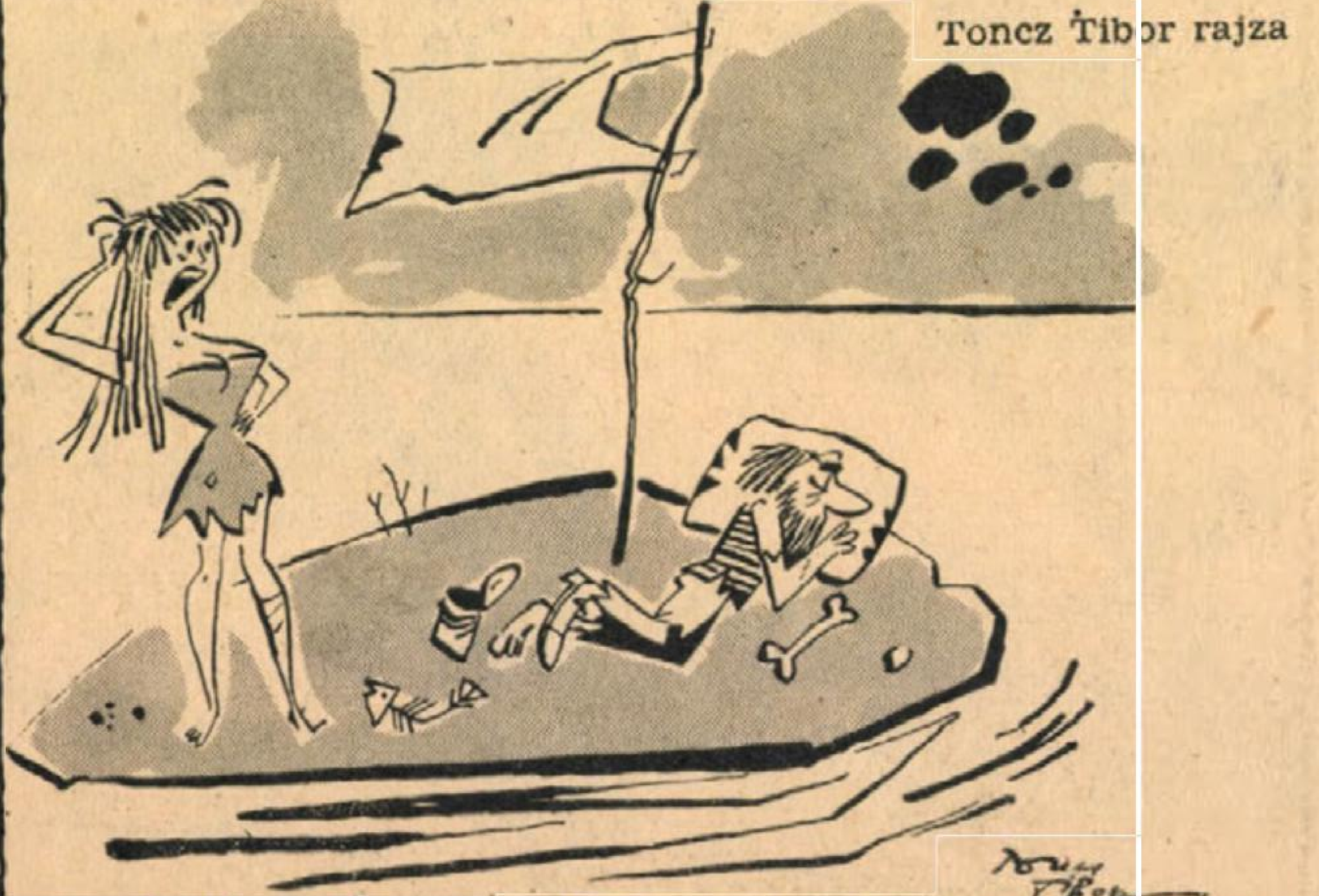
— és már üvölti a szobából lelkesedve kirohanó fiacskám: —, és ha nem fogsz papálni krumplicskát, nem repül hozzád a ionoszférából az angyal elvtárs.

Nyomkeresésre nem is volt szükség. Az ajtóban megjelent a mosolygó nagymama. Szeméből láttam, hogy elismerésre vár.

Fordította Szily Imre

Közöny

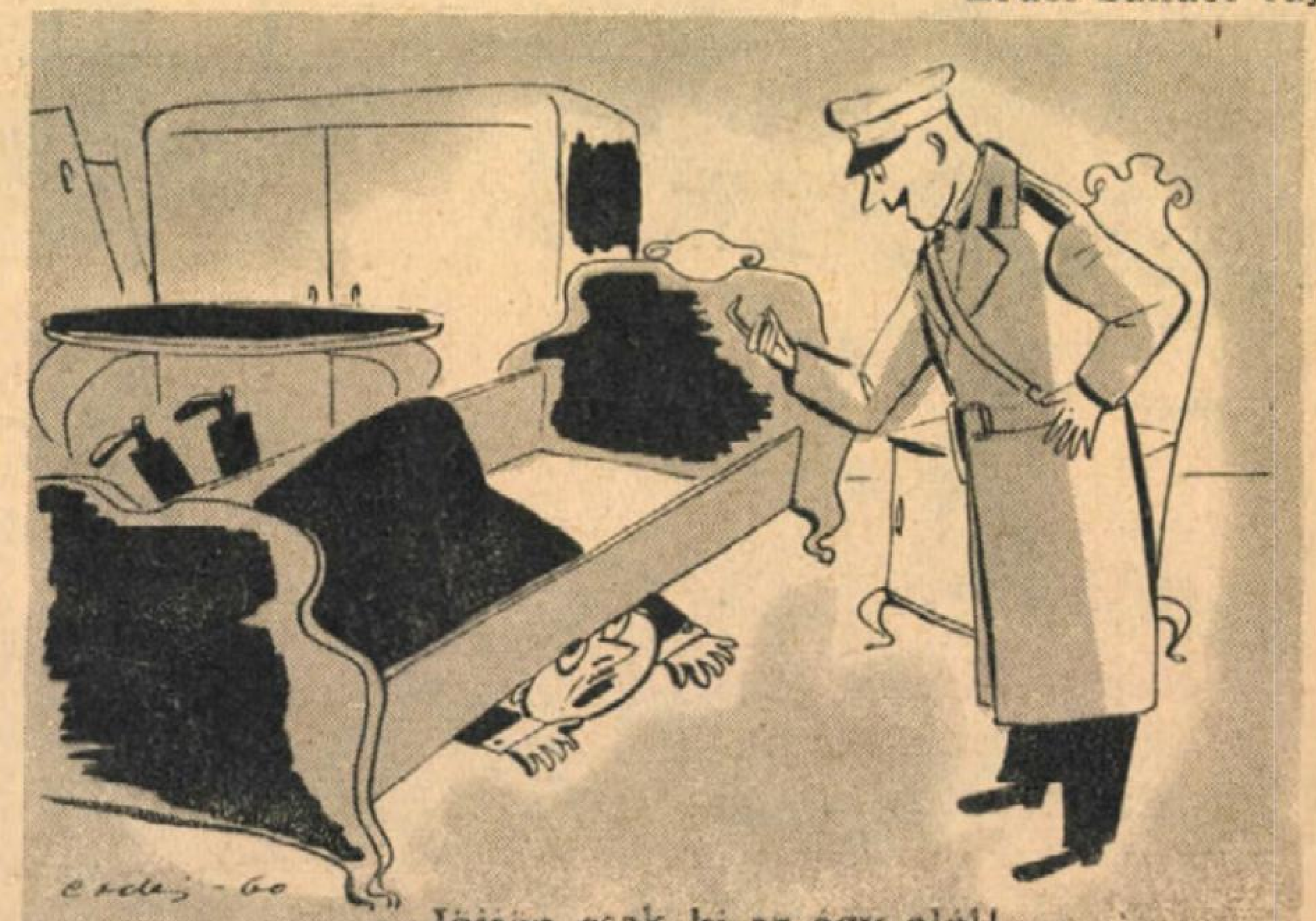
Toncz Tibor rajza

— Csak volna a közelben egy fodrász meg egy kozmetikus... Garantálom, hogy nem aludna!...

Bútorüzéreket lepleztek le

Erdei Sándor rajza

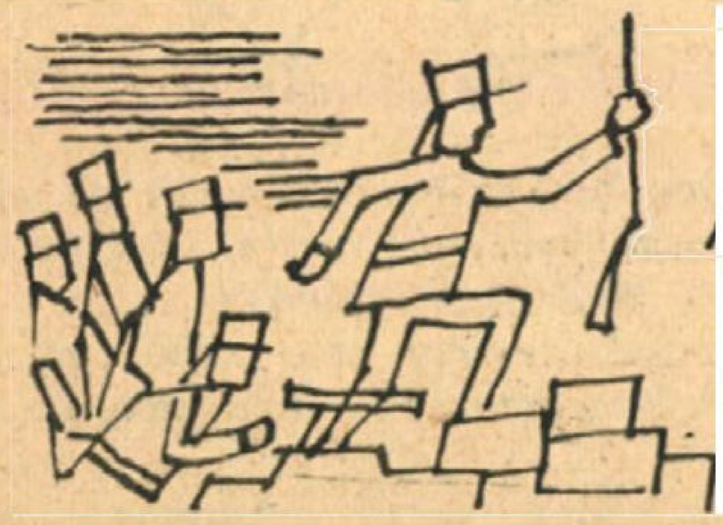
— Jöjjön csak ki az ágy alól!...

Algirban szétbontják a barikádokat

Erdei Sándor rajza

Arab: Halló, urak, a probléma, itt maradt! . . .

A LÁZADÓ

Ajánlom ezt a néhány sort a legutóbbi algériai lázadás vezetőinek.

MONSIEUR LE COMTE CHAMONIX, az ismert szélsőséges ultratelepes kiállt a barikádra, és gyújtó szózatot intézett a lázadókhoz:

— Elérkezett az óra, elérkezett a perc, amikor mindenkinek döntenie kell: velünk tart-e a dicsőség harcmezején vagy pedig hitvány életét többre tartja az eszme lángjánál! Le a gyávákkal, le az ingadozókkal, le a kapitulánsokkal! Tűzben égő szívünkkel történelmet írunk, pusztító vihar kél kemény öklünk nyomán! Előre, testvérek! Előre könyörtelenül, vérben gázolva, a történelem harsonájának izzó hangjára! Ha kell, mind, egy szálig elveszünk, de egy tapodtat sem engedünk! Jöjjön a hősi halál, ha az élet gyalázatossá rothad körülöttünk! Szívünk nem ismer kíméletet, csak győzelmet! Tépjétek ki magatokból az irgalmat, az ingadozást, a gyávaságot! Nem félünk a haláltól, Napóleon szelleme vezesse dübörgő lépteinket! Elég volt a kenetteljes szavakból, a sápítozásokból! Nekünk harc kell, véres, kemény, pusztító harc! Rettenthetetlen öklünk szétzúz minden ellenállást, eltapossa a galád ellenséget! Rengjen a föld, okádja láváját a vulkán, robbanjanak a bombák, dörögjenek az ágyúk, kelepeljenek a géppuskák, villogjanak a szuronyok, a kések, a tőrök! Harc, vér, halál! . . .

Ebben a pillanatban a gróf elhallgatott. Várakozásteljesen néztek rá. Egyik hadnagya odasúgott:

— Mi az, miért hallgattál el?

A gróf tűnődve válaszolt:

— Arra gondoltam, nem lesz-e ebből nekem valami bajom?

Feleki László

Mai gyerek

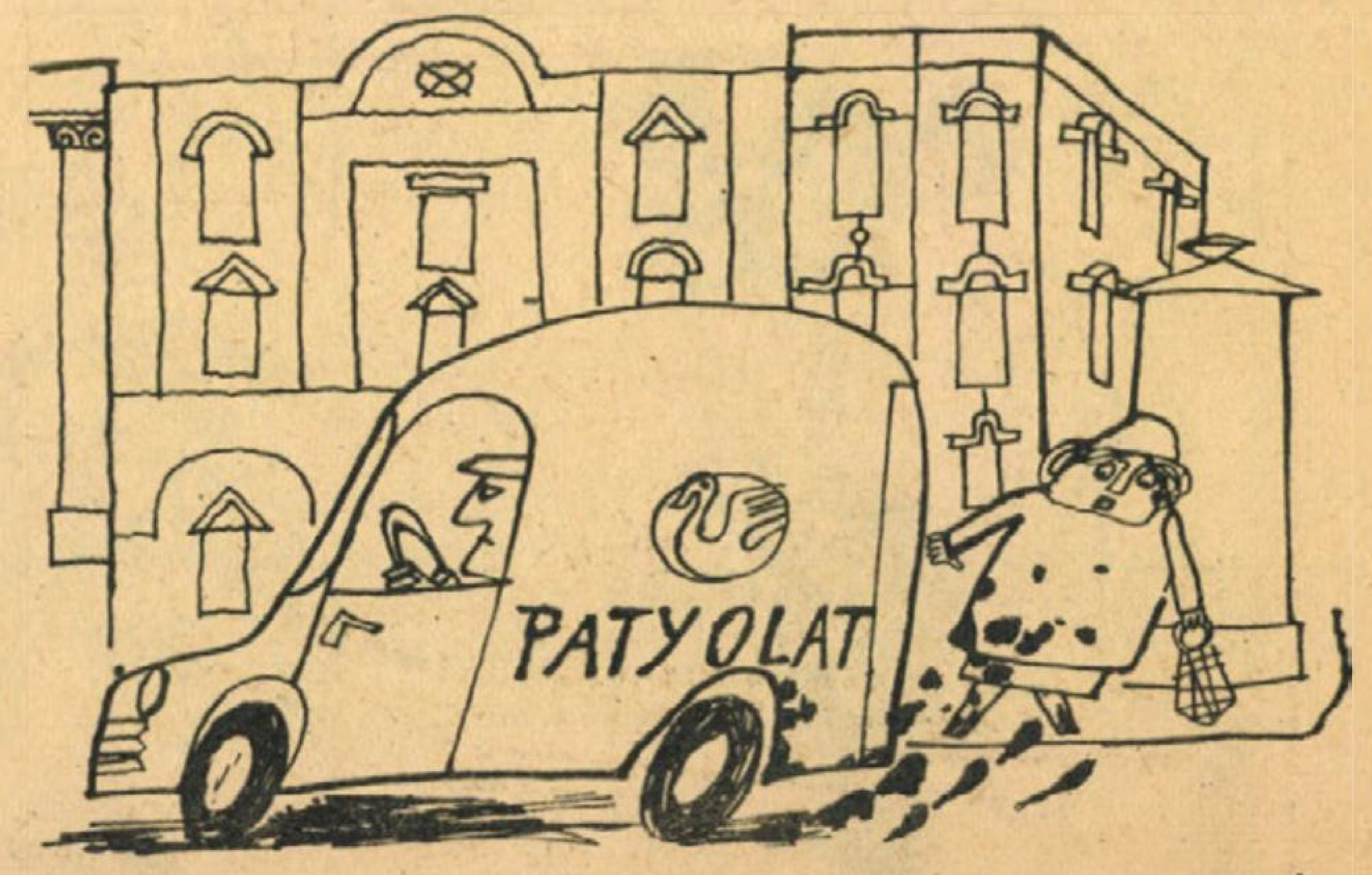
Vasvári Anna rajza

– Te Szabó, mi a számtan-lecke?

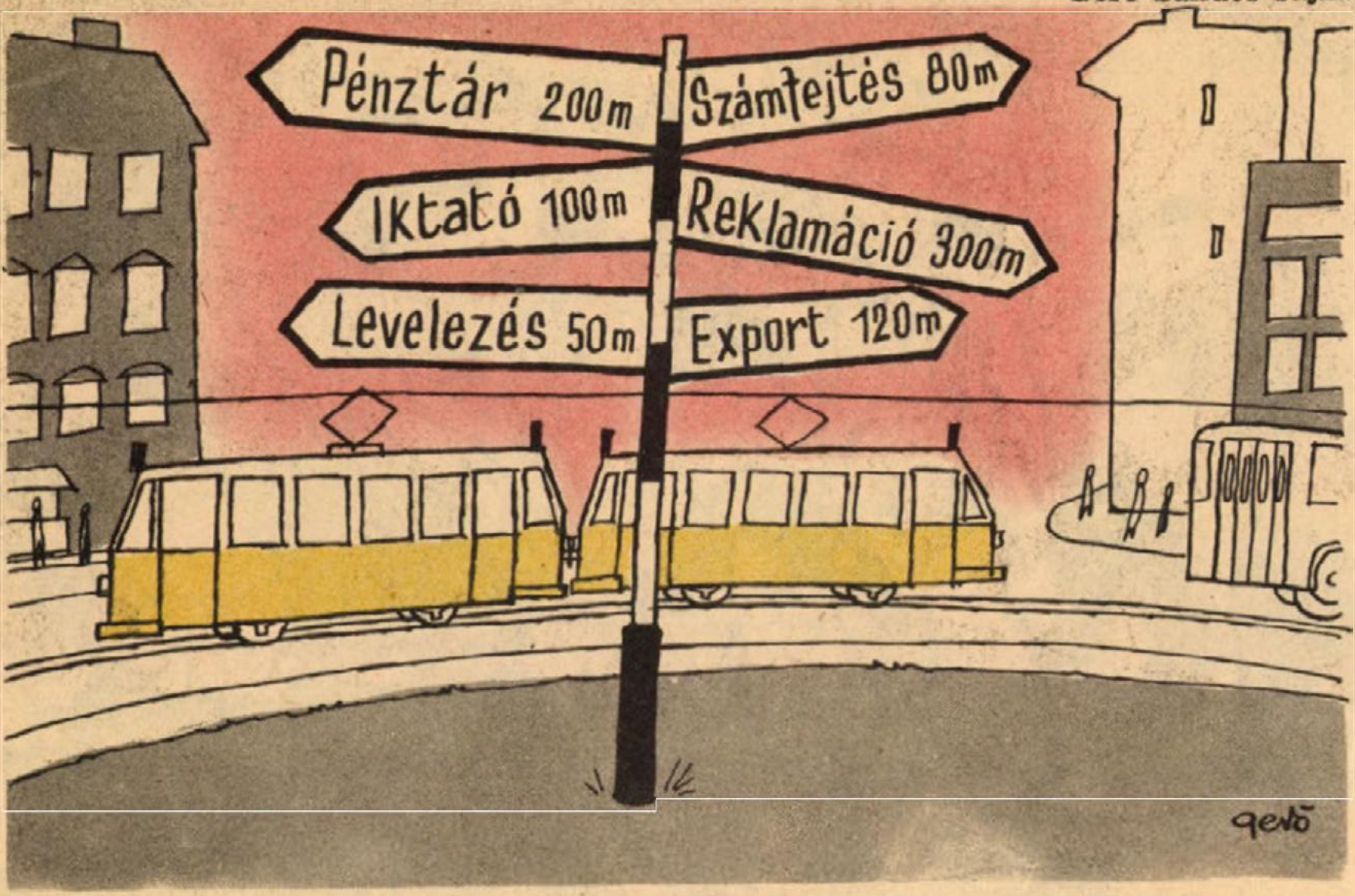
Az idő is neki dolgozik!

Hegedűs István rajza

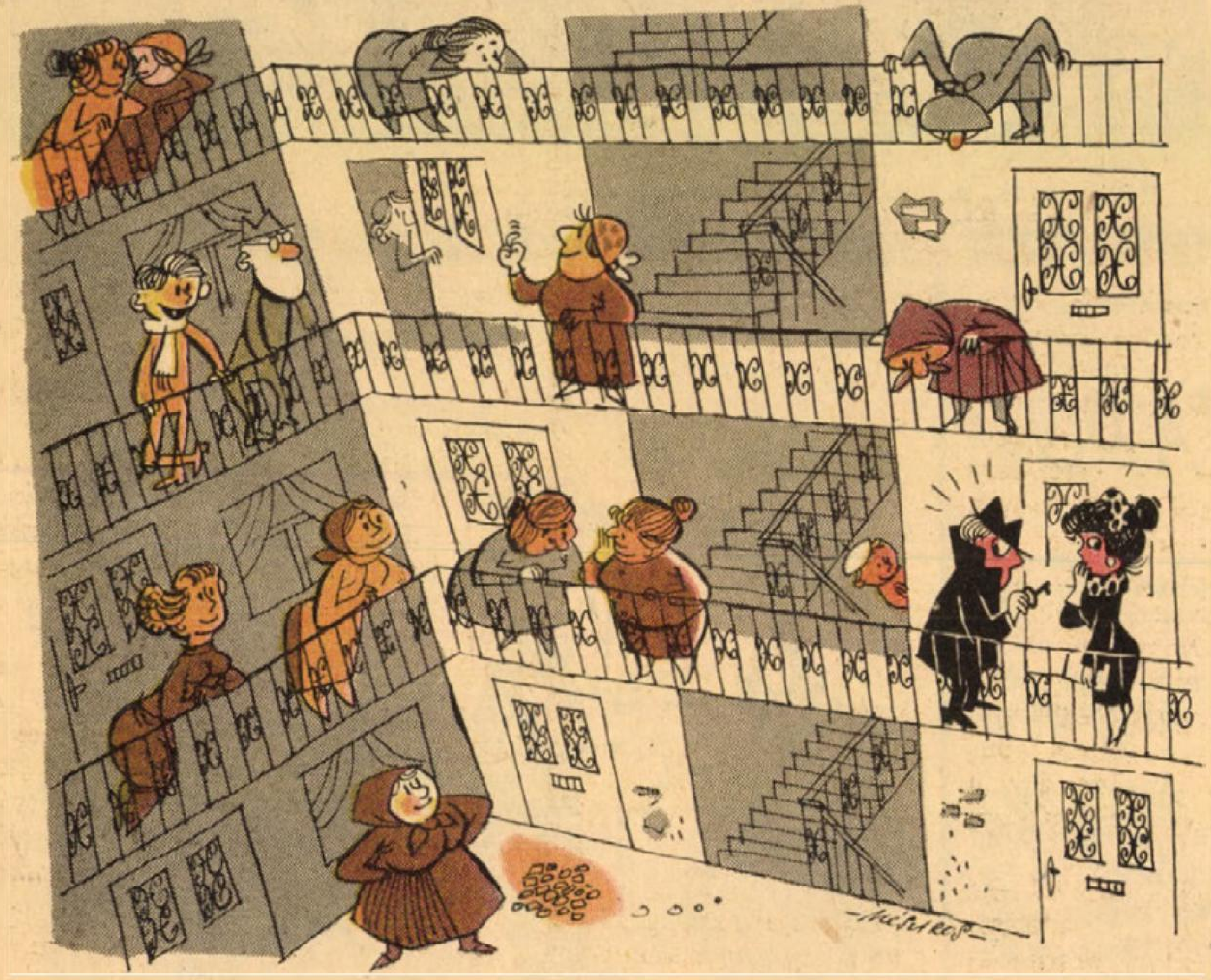
Irodaközpont lesz a Calvin téren

Gerő Sándor rajza

Népi ellenőrzés

Mészáros András rajza

Levél a szerkesztőhöz

Tisztelt Szerkesztő úr!

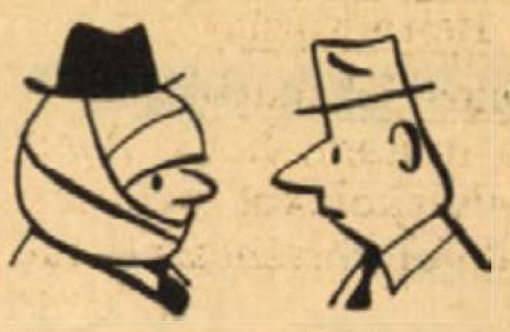
„Álma megvalósulhat – vegyen LOTTO szelvényt” –, olvastam a nagybetűs reklámot. Legott vettem egy lottószelvényt, s a rákövetkező éjszakán azt álmodtam, hogy a húzáson nem nyertem. És mi történt? Csodák csodájára, a másnapi húzáson valóban nem nyertem! Sőt egyetlen találatom sem volt. Nem vagyok babonás, de ez az eset megdöbbentett, és a legnagyobb mértékben gondolkodóba ejtett. Mégiscsak léteznének hát természetfölötti erők, misztikus álomlátások, amelyek okozati összefüggésben vannak bizonyos cselekedeteinkkel? Vajon micsoda rejtelmes összefüggés van tehát a lottóvásárlás és az álmok beteljesülése között? Erre szeretnék választ kapni.

Avagy forduljak inkább szakképzett lélekbúvárokhoz?

Tisztelettel
Zöm Döme
Mágus út 7.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács bevert képpel megy az utcán. Szembejön vele a barátja, aki megkérdezi: – Mi történt veled?

– Tudod, tegnap este későn mentem haza. A kutyám nem ismert meg és rámugrott.

– Na hallod – szólt a barátja –, én az ilyen kutyától rögtön elválnék.

*

Pistike sírva jön haza az iskolából és elpanaszolja, hogy a tanító elverte, mert nem tudta, hogy hol vannak az Appenninek.

– Úgy kell neked – mondja rá az apja –, máskor jegyezd meg magadnak, hova teszel valamit.

Jucika a ruhatárban

Pusztai Pál rajza

Apró dolgok

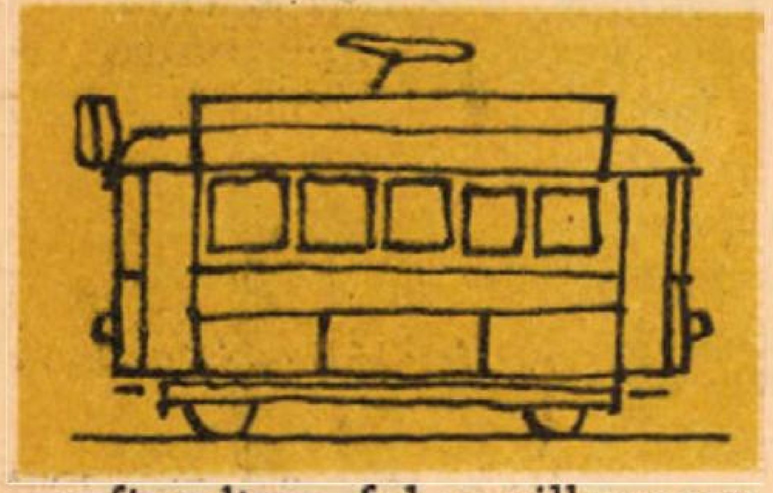
James Joyce nemrégiben megjelent könyvének, a „Dublini emberek" című novelláskötetének úgynevezett fülszövegében így ajánlja a szerzőt a kiadó:

„Olvasóközönségünknek néhány évvel ezelőtt Joyce nevéről csupán zavaros ezeroldalak jutottak eszébe..."

Szép kis ajánlás. Örülne neki a szerző, ha élne.

*

Csak ki kell menni az életbe, lehetőleg villamoson, és akkor mindig lát az ember valami érdekeset. Legutóbb például egy meghökkentő plakát-

ra figyeltem fel a villamoson, amelyen ez állt:

„Arany János nyelviskolái
Beiratkozás
január–februárban"

Nem is tudtam, hogy Arany János nyelviskolákat nyitott.

Az irodalomtörténészek tudtak róla?

*

Ha jól emlékszem, tavaly mutatták be a cannes-i filmfesztiválon a „Szerelmem, Hirosima" című filmet.

Ezt a filmet két magyar újságíró látta. Tegyük fel, hogy három, de akkor már sokat mondok.

Nos, ez a három újságíró heves vitát kezdett a folyóiratok hasábjain a „Szerelmem, Hirosimá"-ról, bizonyítván, hogy nálunk pezsgő vitaélet van. Az egyiknek nagyon tetszett, a másiknak nagyon nem tetszett, a harmadiknak fenntartásokkal tetszett a film.

Lehet, hogy az olvasók lélegzetüket visszafojtva, körmüket rágva olvasták el ezeket a cikkeket, és estéként még el-el vitázgattak otthon a „Szerelmem, Hirosimá"-ról, amelyet ők nem láttak, csak két vagy három mázlista újságíró? Lehet, hogy volt olyan olvasó is, aki vita közben azt ordította a partnere képébe:

– Nekem ne meséljen, apukám! Én láttam a filmet a Bán Róbert két szemével, nekem ne meséljen!

Komolyan mondom, büszke vagyok ezekre a vitákra. Másutt, elmaradott országokban először bemutatják a filmet, és csak azután vitáznak róla. De nem nálunk! Mi először megvitatjuk a filmet a folyóiratok hasábjain és aztán nem mutatjuk be.

Minek, amikor már megvitattuk?

*

Valaki mesélte nekem, hogy van a vállalatuknál egy bürokrata, basáskodó osztályvezető, aki mindenkinek a begyében van.

– Miért nem bíráljátok meg? – kérdeztem bátran. (A kibicnek semmi sem drága.)

– Megbíráltuk – legyintett a barátom. – Minden osztályértekezleten, minden termelési értekezleten szóba kerül a neve...

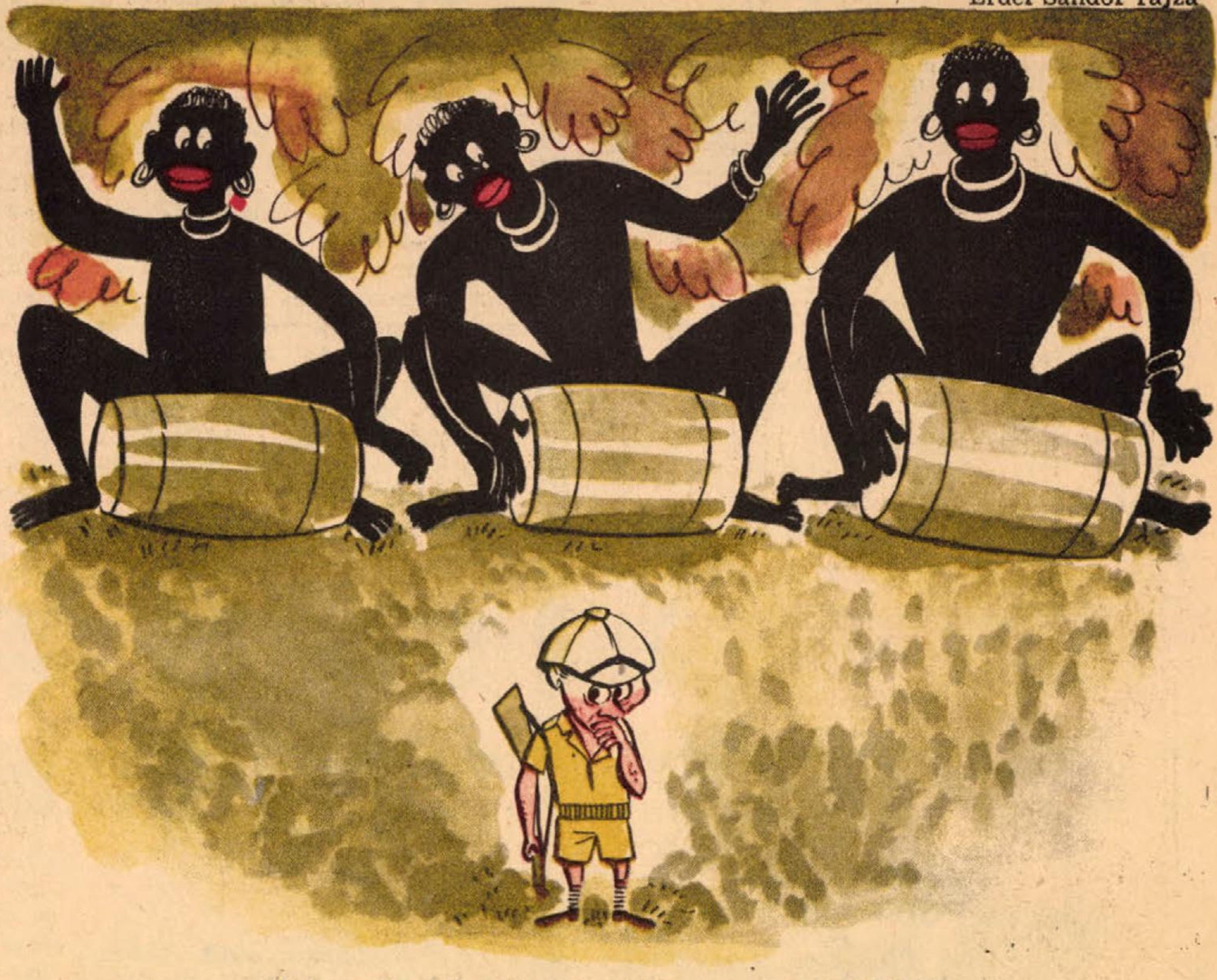
– S az osztályvezető mit szól hozzá?

– Mit? Nemrégiben behívatott minket, és így szólt: „Kartársak, ez nem helyes. Mindig, mindenütt csak az én nevemet hallom. Ne csináljanak személyi kultuszt!"

m. gy.

A gyarmatosító gondja

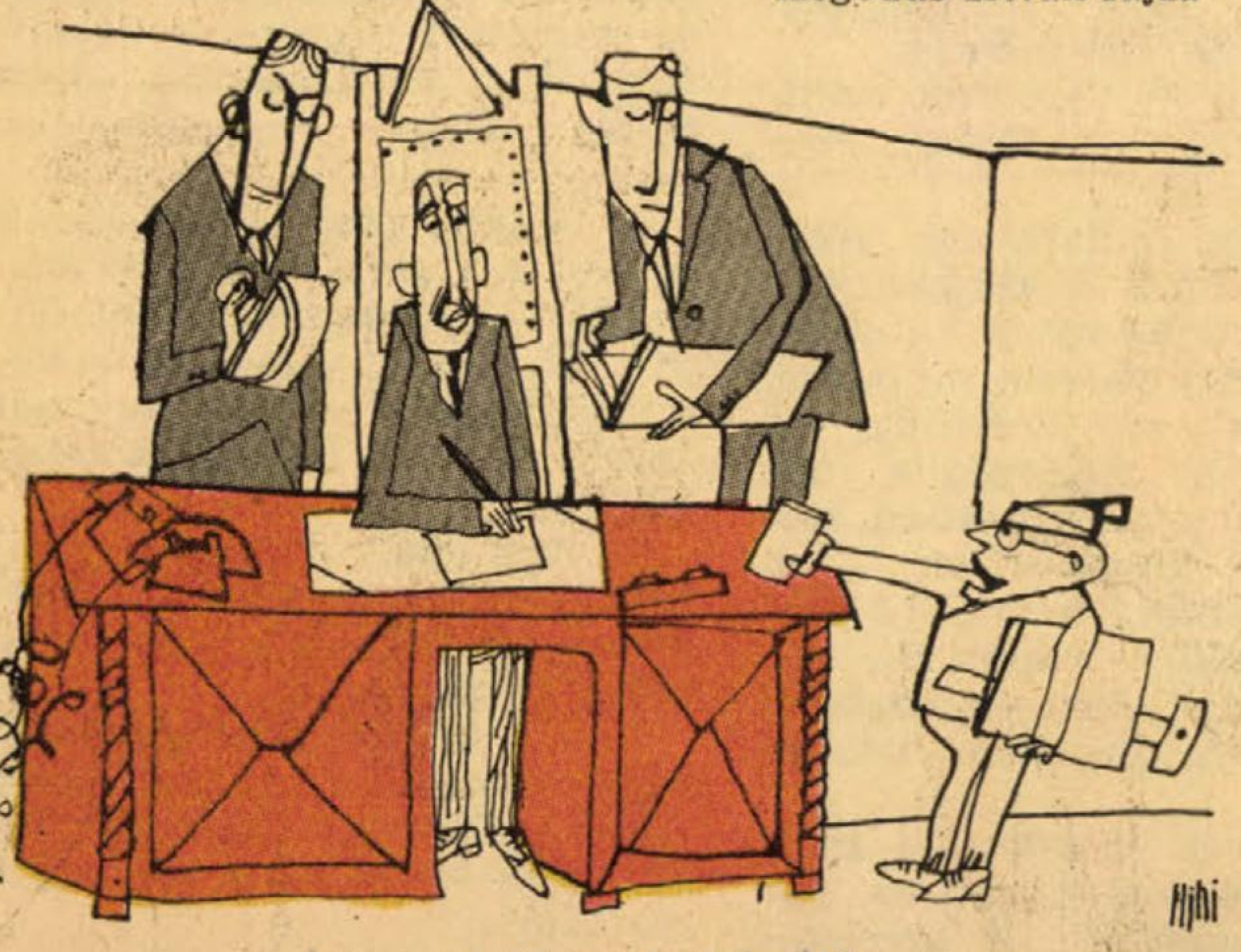
Erdei Sándor rajza

– Vajon mit táviratozhatnak rólam a szomszéd faluba?

Hivatalos út

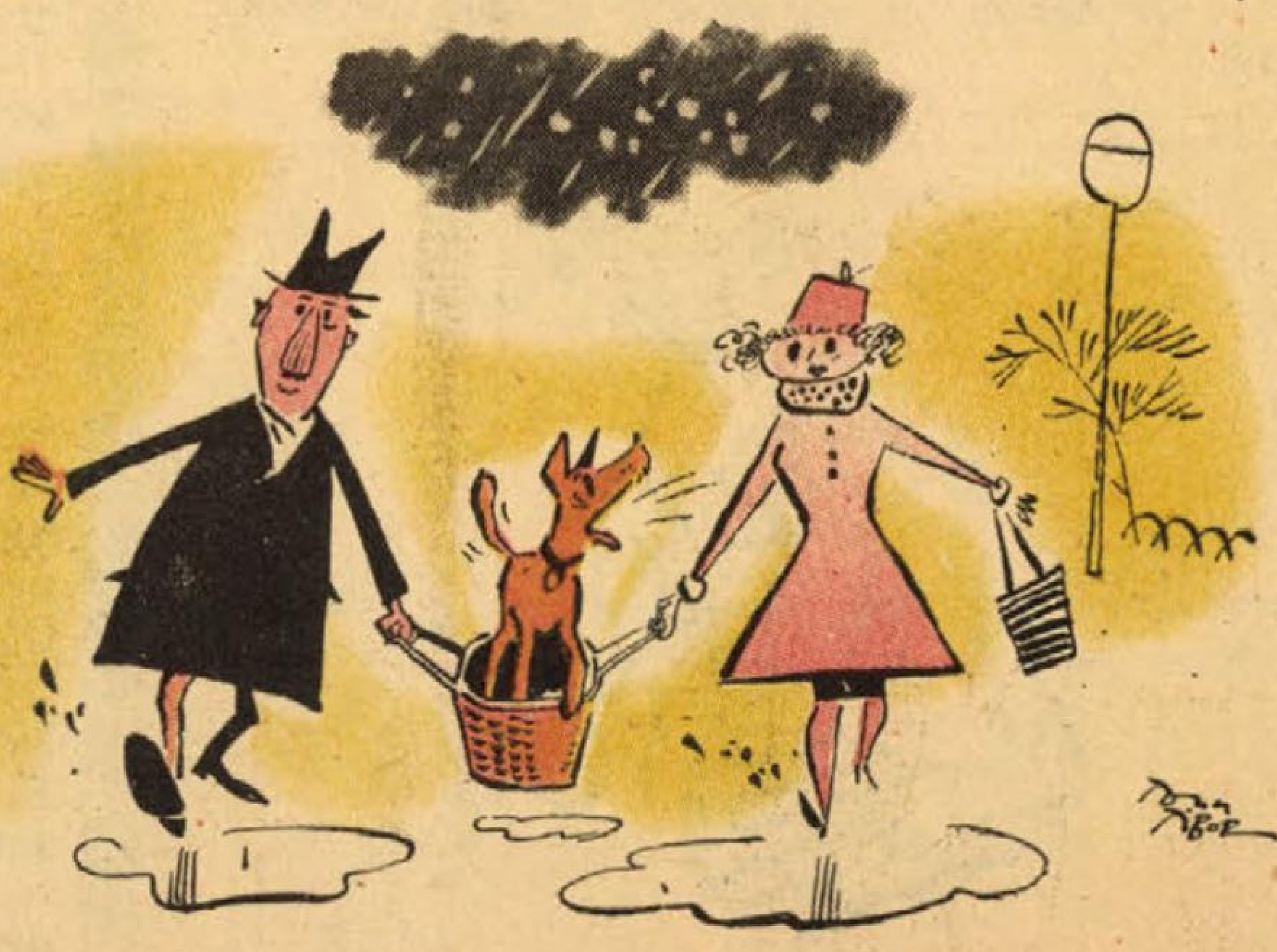
Hegedűs István rajza

– Apu, az intőmet is írd alá!...

Influenzás idő

Toncz Tibor rajza

Szerelem

Pusztai Pál rajza

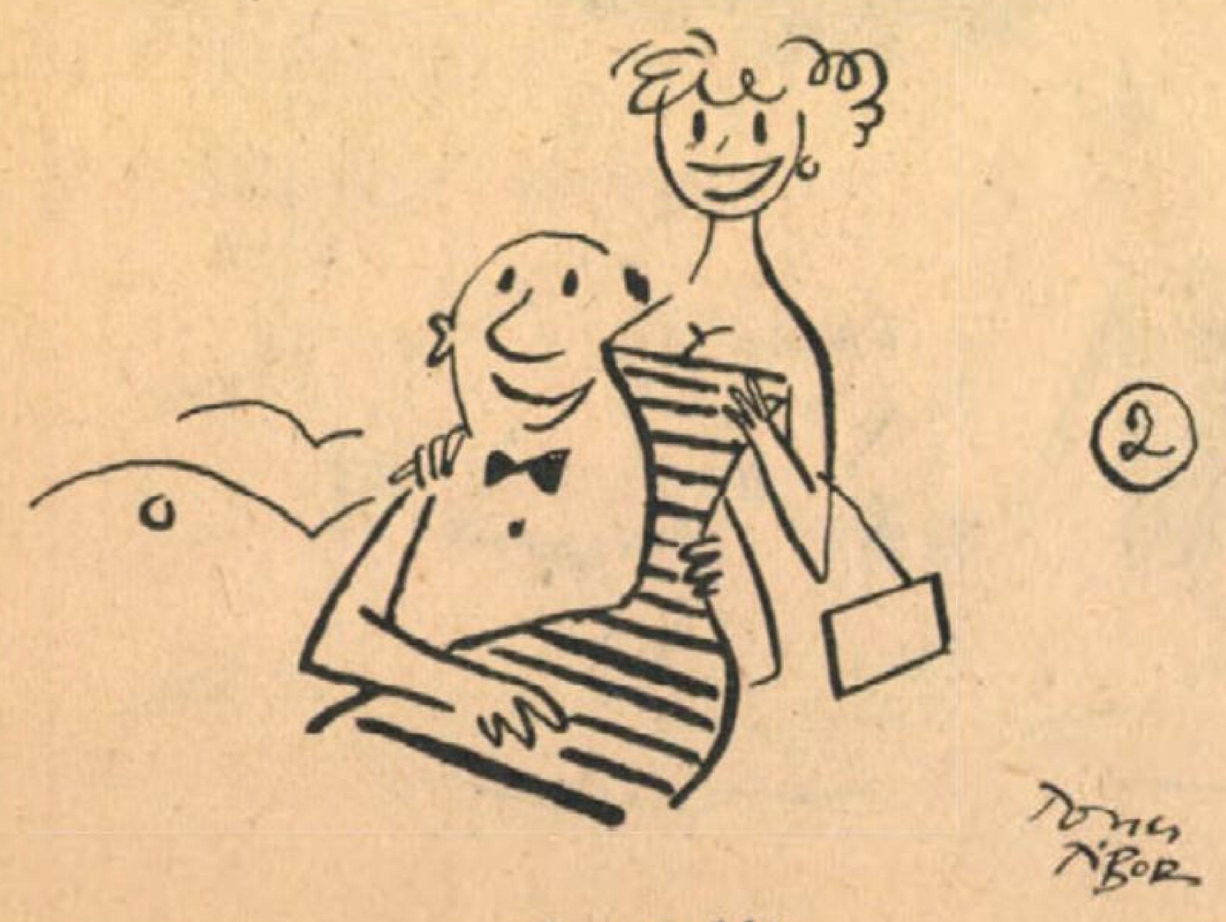
– Megéreztem, hogy eljössz! . . .

Jegy-vita

Toncz Tibor rajza

– De kérem, az én jegyem is első sor hetes szék!

A megoldás.

Panaszkodik a szerző

Szerkesztőségünkben egymásnak adják a kilincset a panaszosok.

Shakespeare Vilmos is panasszal fordult hozzánk. Haragosan, indulatosan nyitott be a szerkesztőségbe, kezében egy csomó újsággal folyóirattal, és mihelyt belépett, a szoba megtelt az Erzsébet-kori Anglia fülledt levegőjével. Villámló szemében benne tükröződtek kora ellentmondásai, csipkegallérja pedig eszünkbe juttatta a polgárság és a feudális erők harcát.

— Felháborító, amit velem csinálnak! — kiáltott Shakespeare, izgalomtól elcsukló hangon. — Ha egy magyar szerzőnek bemutatják a darabját vagy a filmjét, előzőleg hosszú cikkekben nyilatkozik, elmondja, hogyan jutott eszébe a téma, miért éppen ez a téma jutott az eszébe és miért nem tíz deka kenőmájas, hogyan viaskodott az anyaggal, a hőseivel satöbbi, satöbbi.

— Ez így van — bólogattunk —, de nem értjük, mi az ön panasza?

— Nem értik? — nevetett keserűen Shakespeare. — Nem értik... Hát azt hiszik, nekem nem kell reklám? Csak ők írhatnak hosszú cikkeket arról, hogy mit akartak mondani a színművel, vagy a filmmel, és miért így mondták el és miért nem másképp, és hogy milyen gondolatok jutottak eszükbe írás közben? Én is író vagyok, de engem egy újságíró sem keresett fel, pedig nemrégiben mutatták be Othellómat.

— Mester — mondtuk békítő mosollyal. — Önnek erre nincs szüksége...

— De én nyilatkozni akarok! — ordított Shakespeare a korabeli Anglia nyers hangján. — Én is meg akarom mondani, hol írtam az Othellót, mi késztetett a megírására, mi hátráltatott a megírásában, minek írtam, kinek írtam, hova írtam, honnan írtam, merre írtam, meddig írtam. Ha nekik szabad, nekem is szabad! Egy kis propaganda nekem sem árt!

— Kedves mester — szóltunk közbe mosolyogva —, önnek propaganda? A szellemóriásnak? . . .

— Ne szóljanak bele a tirádámba! — intett le minket Shakespeare. — Nekem ne meséljenek! Honnan fogják tudni az emberek, hogy én szellem-óriás vagyok, ha ezt nem mondom el magamról egy nyilatkozatban? Nyilatkozni akarok, mint egyes pesti szerzők: a dramaturgiámról, a filozófiámról, a házvezetőnőmről, aki ellátott megfelelő minőségű és mennyiségű rizspapírral, tintával, porzóval és lúdtollal, hogy megírhassam az Othellót — mindent, mindent meg akarok írni. Hoztam is mindjárt ötszáz darab cikket magamról. Kérem önöket, helyezzék el őket, vidéki lapban is lehet...

— De hiszen ön a nagy Shakespeare, a világirodalom halhatatlanja! Önnek nincs mitől tartania!

— Az igaz, hogy én vagyok Shakespeare a nagy drámaíró — mondta megenyhülten a mester. — De meddig? Mi lesz akkor, ha egy pesti szerző azt fogja nyilatkozni, hogy ő Shakespeare, a nagy drámaíró, a világirodalom halhatatlanja, a szellem-óriás?! Csak egy-két nyilatkozatába kerül.

Erre nem tudtunk válaszolni. Szótlanságunkra szó-zuhatag volt a válasz:

— Kezdik végre érteni? Nyilatkoznom kell a művemről. Kell! Ezt nem bízhatom a tanulmányírókra, az életrajzírókra, az ő írásaikat kevesen

olvassák és nem elég fürgék, ügyesek, találékonyak. Majd én kezembe veszem a dolgot! Ismerik a szókincsemet futja belőle tízezer nyilatkozatra is!...

— Egyes pesti szerzőknek nagyobb a szókincsük, ha önmagukról beszélnek, mint önnek, Shakespeare mester — vetettük közbe. — Nagyon kell igyekeznie, ha le akarja főzni őket!...

— Azt csak bízzátok rám, pupákok! — harsogta Shakespeare. — De adjatok helyet a nyilatkozatomnak!

Íme, az első Shakespeare-nyilatkozatnak mi máris helyet adtunk. Nem rajtunk múlik, ha Shakespeareből nem lesz sikeres szerző.

Mikes György

Mint jó magyar ember, ki szereti hazáját és filmjeit, megtekintettem az új esztendőben bemutatásra került és bemutatásra váró néhány filmünket, hogy okuljak, szórakozzak, és a filmben tanultakat átadhassam unokáimnak.

Elsőnek a „Vörös tinta" című filmet néztem meg, amely nagyon tetszett. Mint ismeretes, a film arról szólt, hogy egy tanítónő – akit Vass Éva alakított vérbő tehetséggel – szerelmes lesz kollégájába, de rájön, nem szabad egy család életét tönkretenni. Szerepelt a filmben egy teljes osztályra való kislány-nebuló, tanári kar, igazgatóstul, valamint a gyermekek szülei is.

Sokat épültem az ott látottakból, és friss erőben foglaltam helyet egy másik moziban, ahol előzetesen levetítettek egy, a közeljövőben bemutatásra kerülő filmújdonságunkat, „Fapados szerelem" címmel. A film nagyon tetszett, és arról szólt, hogy egy tanítónő – emitt Krencsey Mariann játszotta ihletett átéléssel – szerelmes lesz tanítványának bátyjába. Szerepelt a filmben egy teljes osztályra való kisleánygárda, tanári kar, igazgatóstul, valamint a gyermekek szülei is.

Már kissé gyanakodva léptem át a harmadik iskola... izé... filmszínház küszöbét, ahol a „Megfelelő ember" című filmújdonság futott. Nagyon tetszett a film, amely arról szólt, hogy a karrieristáknak sikeresen ellenálló kisember hogyan nyeri el a boldogságot egy tanítónő oldalán, akit ezúttal Komlós Juci játszott művészi rátermettséggel. A falusi iskolán kívül szerepel még egy karrierista iskola is, hogy mindenki elégedett legyen.

Még nem ismerem pontosan a többi új magyar film témáját. de parancsolóan támad fel bennem a kérdés: 1. Miért nem filmesítik meg már végre Bródy Sándor Tanítónőjét? 2. Mikor foglalkoznak már filmjeink a pedagógusok problémáival is?! ...

Tardos Péter

Mindenféle

A plágium nem megvetendő dolog. Gondolatokat lopni — igényes tolvajra vall.

*

Amióta a tükröt feltalálták, fölösleges másokon nevetni.

*

Hogyan lehetne jellemezni Z-t, akinek nincs jelleme?

*

Az az író, aki attól fél, hogy kiírja magát, nyugodjék meg: nincs kockáztatni valója.

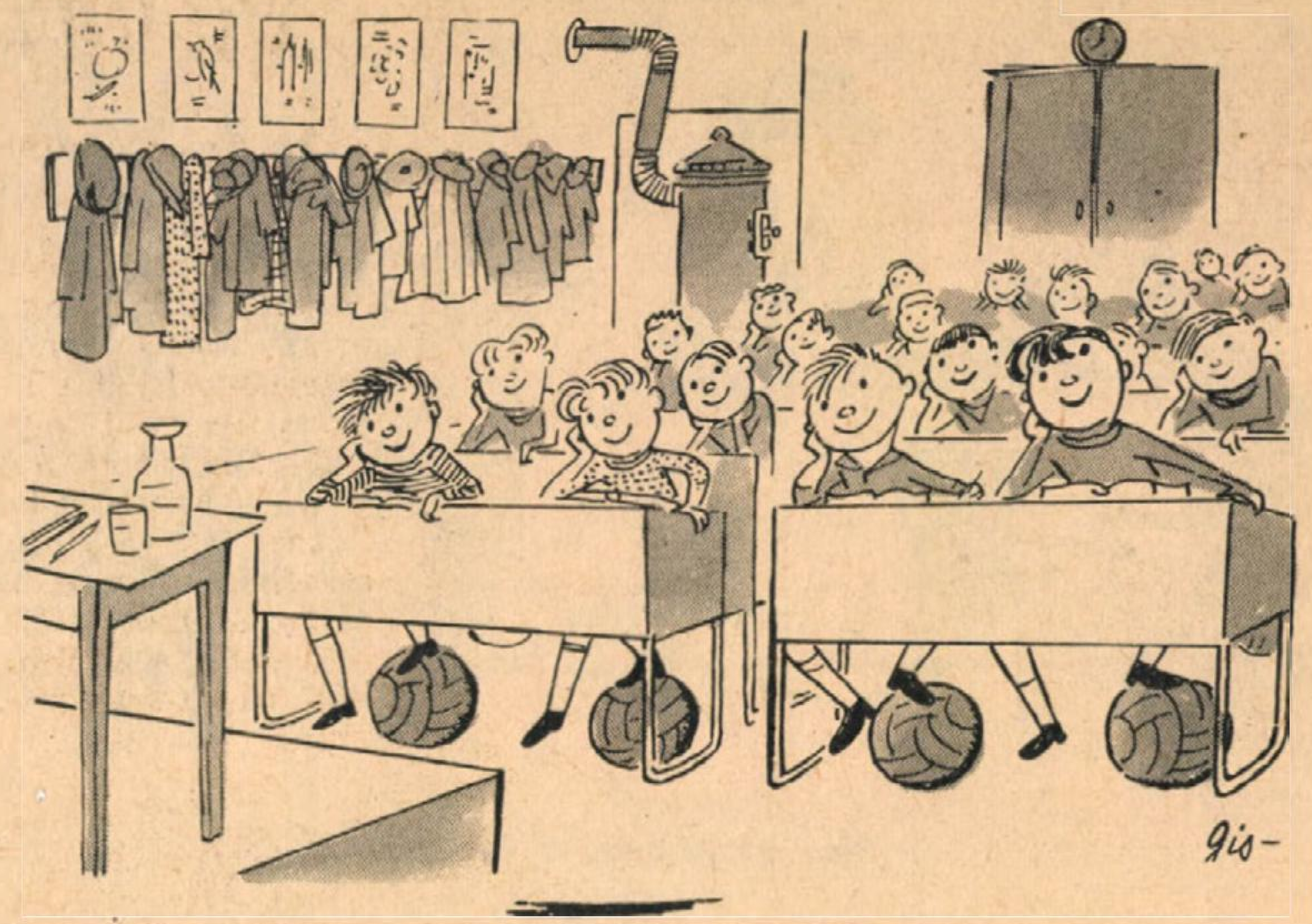
*

Ne bosszankodj, ha nem ismernek meg az utcán. Talán már nem hasonlítasz magadra.

F. L.

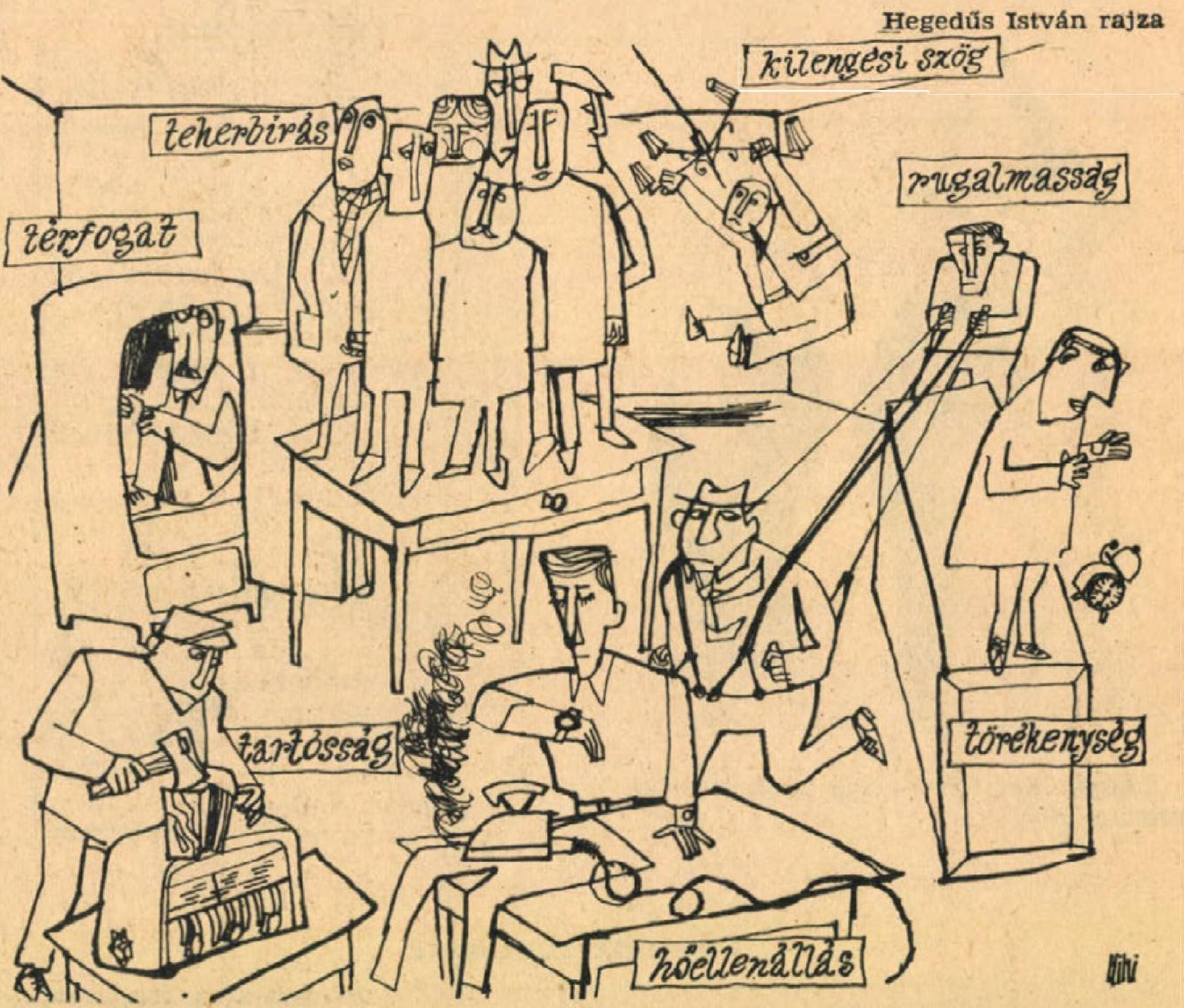
Jön a tavasz

Szegő Gizi rajza

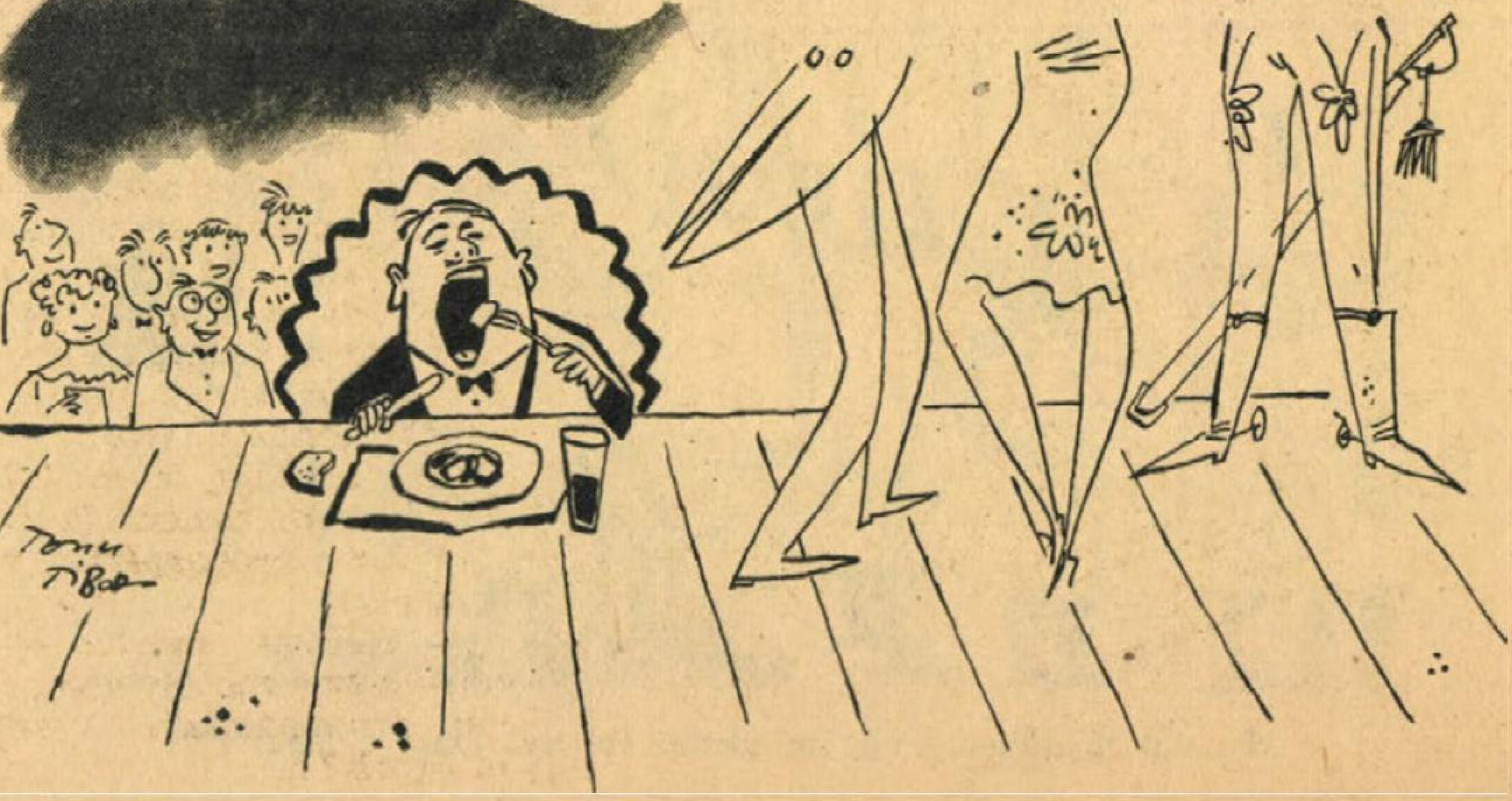
Próbaboltok nyílnak Budapesten

Hegedűs István rajza

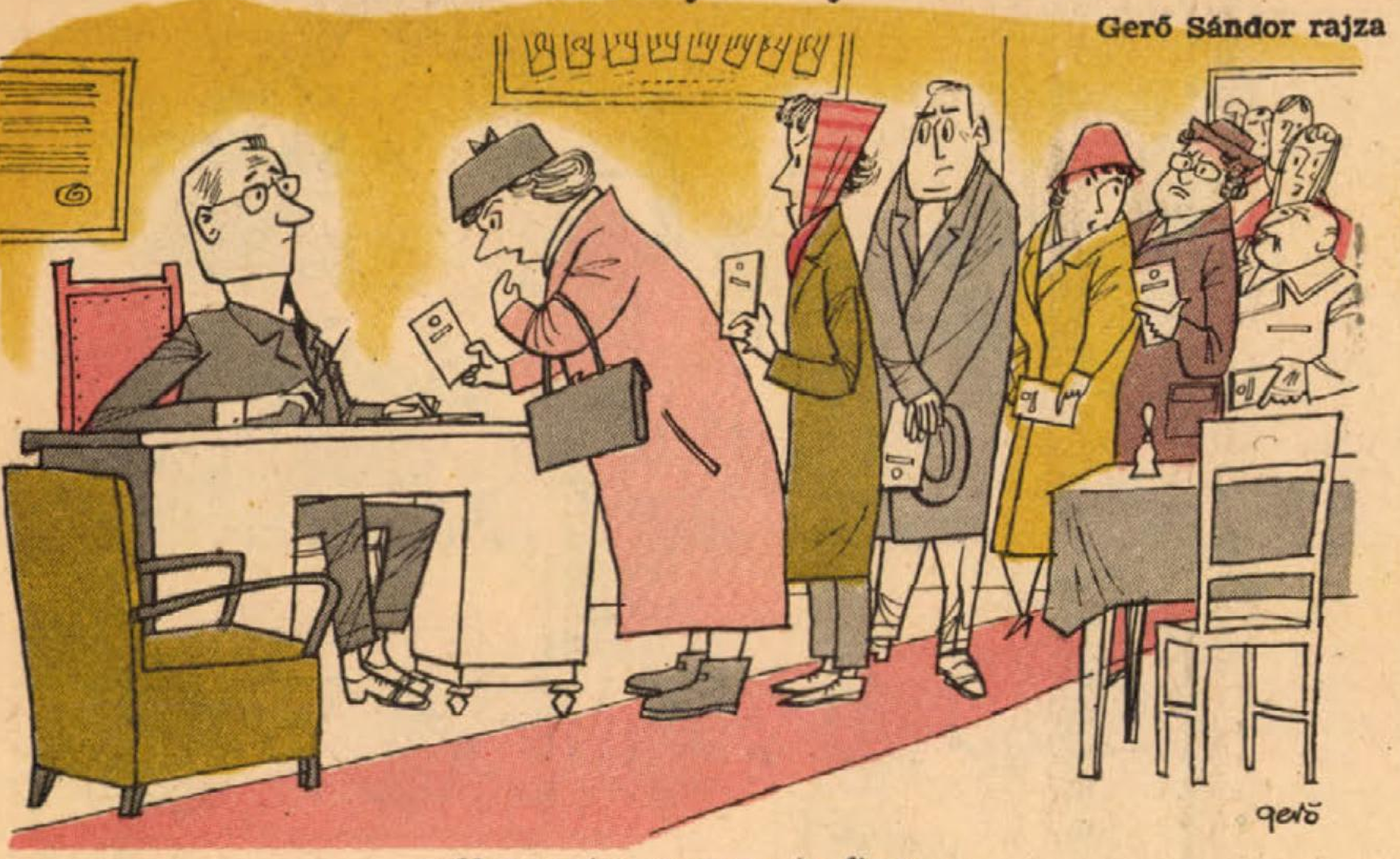
A századik előadás felé...

Toncz Tibor rajza

Reklamáció bizonyítványosztás után

Gerő Sándor rajza

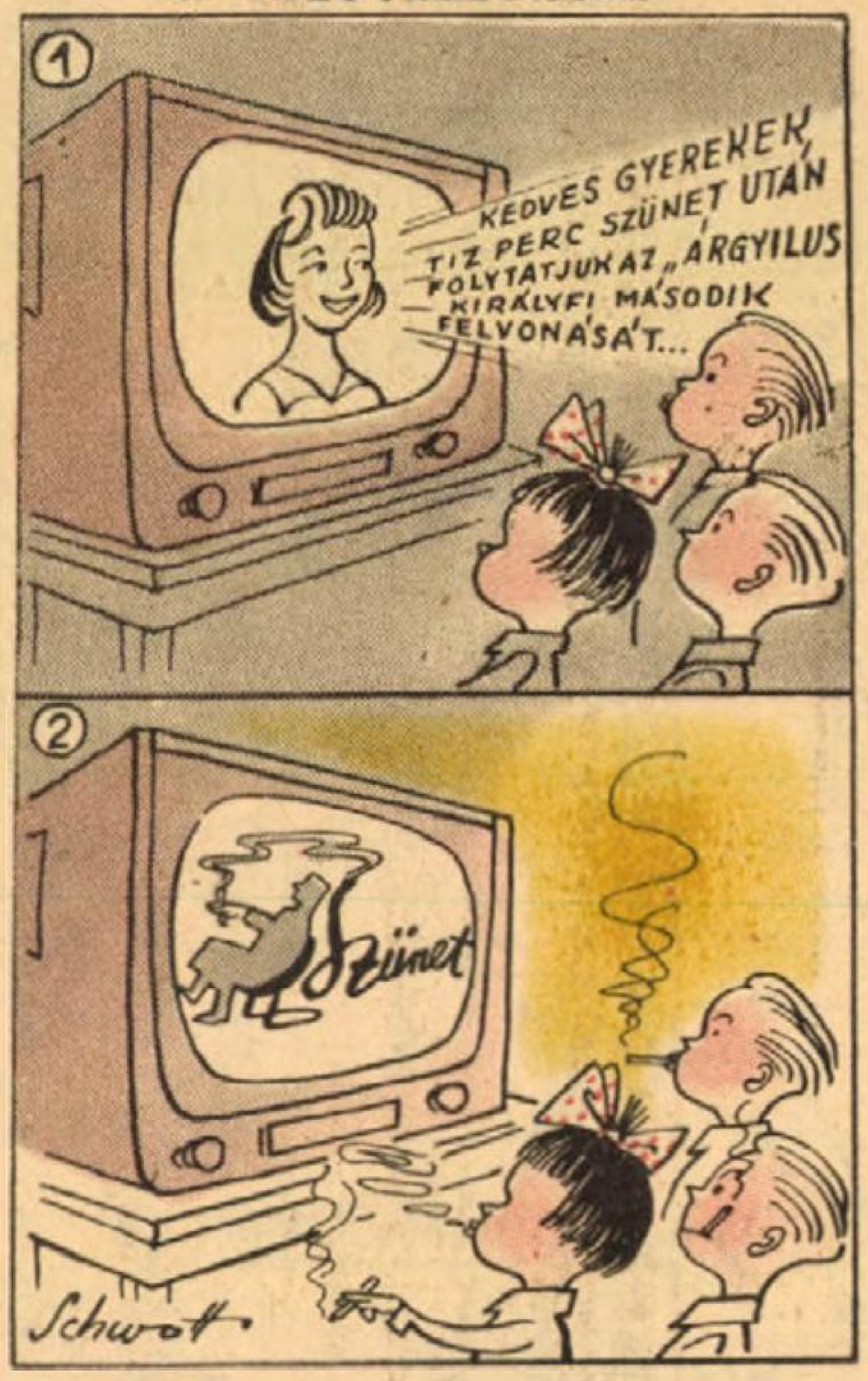
– Nem azért, mert az én fiam : : :

Álarcos házi muri

Mama: Remélem, maga rendesebb fiú, mint a többi!

Láttuk, hallottuk a televízióban

Ülőkalauz-rendszer

Mészáros András rajza

– Na, mit mondtam, hogy mindenki fel tud jönni a lépcsőről?!

Nem tagadom, hogy szívből utáltam Gyomorjai Károly kollégámat. Robusztus lelkiismeretű, szívtelen intrikusnak tartottam, aki mindenkinek csak ártott, a vállalatvezetőnél mindenkit befeketített. Azt, hogy prémiumosztás vagy előléptetési lehetőség előtt rágalmazta az egyik vagy a másik kollégát, még valahogy megértettem volna. Ilyesmi már előfordult a világtörténelemben, ha nem tévedek, háromszor is. Egyszer Spanyolországban a XV. század végén, és kétszer a Harmincéves háború alatt. Így hát, ezt még meg is bocsátottam volna Gyomorjainak. De ő minden anyagi érdek nélkül is, mondhatjuk úgy, hogy l'art pour l'art fúrt és fűrészelt, áldott gonosz szíve felujjongott, ahányszor valakivel baj történt, csámcsogva olvasta az újságban a balesetekről szóló híradásokat – nem meglepő tehát, hogy undorodtam a gonoszságától.

Aztán, a múlt héten váratlanul meghalt a vállalatvezetőnk. Pozdor elvtárs rendes ember volt, még aránylag fiatal, tetterős, emberséges és rokonszenves, valamennyien őszintén meggyászoltuk. A leghevesebben azonban Gyomorjai szomorkodott. Ez a mindig kajánul vigyorgó fráter a hír hallatára sírógörcsöt kapott, zokogva borult az íróasztalára, majdnem elájult. Elképedve szemléltük az összetört embert, megfejthetetlen rejtély ez, körülálltuk és vigasztaltuk, de Gyomorjai csak zokogott, nem akart lecsillapodni. Főosztályvezetőnk utasítására taxiba ültettem és lakására kísértem a fájdalmaktól gyötrött férfiút.

Miközben szelíd szavakkal vigasztalni próbáltam, szemrehányásokat tettem magamnak: „Látod, milyen könnyelműen ítélsz te emberekről, hát lehet gonosz ez a Gyomorjai, aki enynyire, ilyen őszinte szívvel gyászolja embertársát? Te kétségbe vontad, hogy van benne nemes érzés, na látod, úgy siratja a főnökét, ahogyan szerető gyermek édes szülőjét! Bűnös vagy barátom, felületes, szégyellheted magad!"

Gyengéden átöleltem Gyomorjai vállát, csitítgattam, babusgattam és amikor hazaértünk, valósággal ölben vittem fel a harmadik emeleti lakására. Lefektettem a díványra, vizes borogatást tettem nemes homlokára.

Mikor végre valamennyire megnyugodott, és már csak szivárogtak könnyei, így szólottam hozzá, búcsúzásra készen:

– Nem szabad ennyire izgatnia magát, kedves Gyomorjai kartárs. Valamennyien szerettük drága főnökünket, mi is gyászoljuk őt, hiszen nagy veszteség valamennyiünknek ... de amit ön csinál, az túlzás ...

Gyomorjai rámemelte savószínű tekintetét, tömpe ujjú kezével legyintett és rettenetest sóhajtva, csuklástól meg-megszakítva válaszolt:

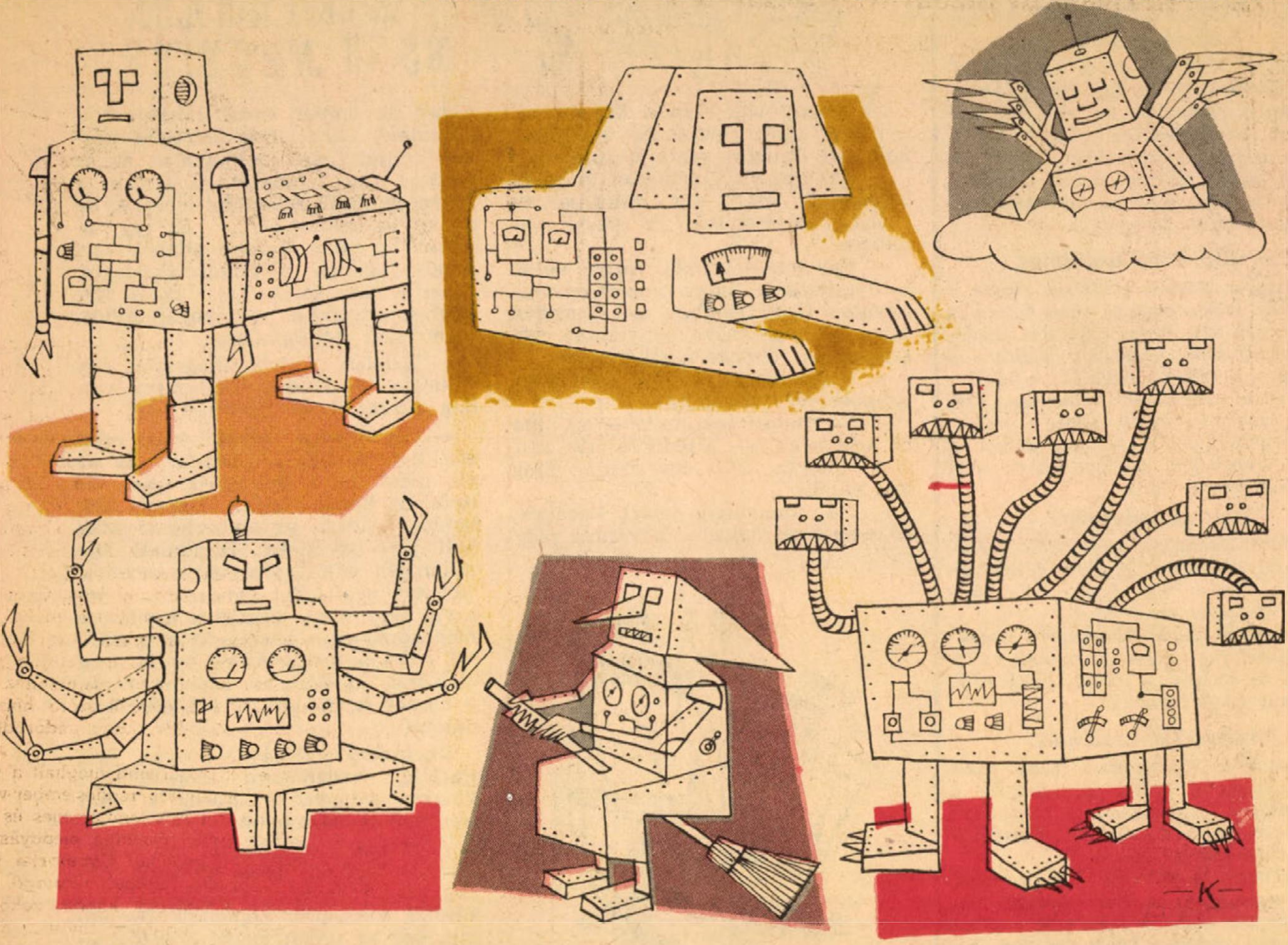
– Maguknak veszteség? ... Mit tudják maguk, hogy nekem milyen! Már mindenkit a Bárcsány nénitől, a takarító asszonytól a Holub főosztály vezetőig megfúrtam nála ... és most jön ez a Pozdor .. és szó nélkül meghal nekem ... Mennyi munka, energia ... hiába ... Holnap kinevezik az új vállalatvezetőt, és kezdhetek mindent elölről ...

Még folytatni akarta, de egy újabb heves sírógörcs megakadályozta a további beszédben.

Nádass József

Modern mese- és mondavilág

Kaján Tibor rajza

Nemrégen még jó gyerekek voltak

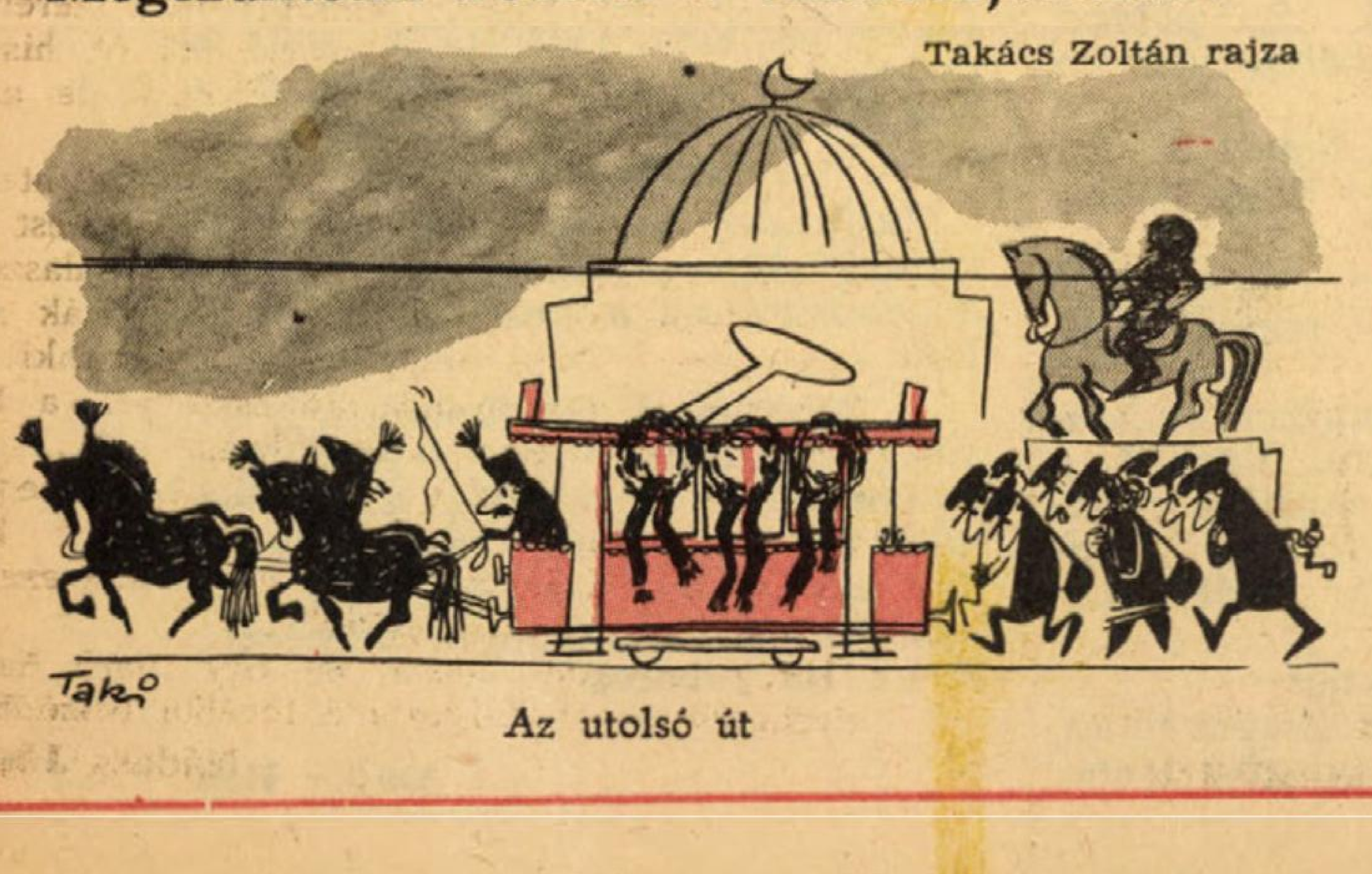
Schwott Lajos rajza

– Ha sürgősen nem javultok meg, javítóintézetbe mentek!

Megszüntetik Pécsett a villamosjáratokat

Takács Zoltán rajza

Az utolsó út

Apró versek

Jegyzék

Az enyhülő nemzetközi légkörből
— tisztelt Papa úr — önnek is okulni ***lehet!***
Egyszer s mindenkorra hagyja hát ***abba***
a nadrágszijjsuhintási kisérleteket.

Rossz lelkiismeret

Beosztottaim sorban megbirálnak,
csak Szabó Tibor nem akar, vagy nem mer (?)
Holnap megfúrom, jobb ha elhelyezik;
ki tudja m i r ő l h a l l g a t ez az ember!?

Hihetetlen útiélmény

Prágába vitt az IBUSZ; húsz deka szalámi,
mit táskámban képes volt a vámőr találni.
Ezt később megettem.
Aztán csak gyönyörködtem városban és tájban,
s visszajöttem pont annyi nylonharisnyában
ahányban kimentem.

Távlat

A Szaturnuszon sertést tenyésztünk,
a Jupiter jó lesz az árpának ...
S egyszer az egész naprendszerrel
Földünk a „Tejút" téeszbe állhat.
Mindössze a Holdat tartjuk meg
háztáji gazdaságnak ...

Dunai Ferenc

Ezt olvastuk

Olcsó gépek

„Sok új külföldi gépet vásárolunk" című cikkében írja az Esti Hírlap, hogy: *„A tavalyi gépimport az idén mintegy negyven százalékkal lesz több."*

Nem jelent ez kevesebbet, mint azt, hogy a tavaly behozott gépek meg fognak fiadzani. Az olcsó szaporulatnak természetesen mi is örvendünk.

Tévedni kritikusi dolog

A Magyar Nemzet kritikusa bírálja a „Tizenkét dühös ember" című filmet, s ennek során azt állítja: *„Az ülés kezdetén tizenkét férfi szavazott a halálra – s ugyanaz a tizenkettő menti fel a fiút."*

Ha az ülés kezdetén valamennyi esküdt a halálra szavazott volna, a vádlottat kivégezték volna, s ilyen módon a film – a közbejött akadályok miatt – el sem készülhetett volna.

Hát ez micsoda?

Színházi hetilapunk szerkesztői üzenetei között olvassuk: *„A fiatal korosztály kérésére ezen a héten Balázs Béla filmesztéta életrajzát ismertetjük."*

Hol van a „fiatal korosztály" érdekképviselete, vagy milyen más módon adta tudtára a lapnak a *fiatal korosztály*, hogy mit óhajt olvasni?

Szenzációs levelezés

Olvastuk a Népszavában, hogy Liszt Ferenc válogatott írásai megjelennek a Zeneműkiadó gondozásában, s hogy a mű Liszt levelezését tartalmazza kortársaival, többek között Mozarttal.

Minthogy , Mozart 1791-ben meghalt, Liszt Ferenc pedig 20 évvel később, 1811-ben született, kettejük levelezése a túlvilági életről izgalmas képet nyújthat. Feszülten várjuk!

A lexikon sem szentírás?

Az Új Magyar Lexikon „Császártöltés" címszavában – mint arról egy amatőr-árgustól értesülünk – ez áll: „ág. Kat. temploma 1782-ben épült." Olvasónk azt kérdi: milyen felekezet temploma lehetett ez? A kérdésre módunkban áll felelni: nem tudjuk.

Ez csak világos?

Az Élet és Irodalom egy verskötetről közöl bírálatot. Ebből idézünk egy mondatot: *„A gondolati-erkölcsi reflexiók kísérte szerelmi líra fogalmazza meg a korunkra általában jellemző világnézeti krízist, mikor az élet transcendens feloldását a merőben emberi, evilági kereteklehetőségek tudatos felismerése, következetes vállalása cseréli fel."*

Hiába, nincs szebb, mint az egyszerűség!

Elgondolkoztató apróhirdetés

A Magyar Nemzetben olvassuk: *„Vidékről hallgatni feljáró egyetemista szép szobát keres hetenként 1–2 alkalommal. Különbejáratút."*

Miről akar különbejáratú szobájában hallgatni az egyetemista?

Jaj, azok a számok!

Legutóbbi számunkban azt írtuk, hogy Montesquieu 125 évvel ezelőtt, 1775-ben halt meg. Mint azt egy első elemista olvasónk velünk táviratilag közölte, 1775 nem 125, hanem 185 évvel ezelőtt volt, s ettől eltekintve Montesquieu nem 1775-ben, hanem 1755-ben halt meg. Minden más stimmel...

Dr. Argus

Garfunkel és a nevetés

Alighogy beléptem a kávéházba, a pincér félre hívott és diszkrétre halkított hangon súgta a fülembe:

— Azt hiszem, Garfunkel úr megbolondult. Már egy félórája ül egyedül az asztalnál, és röhög magában...

— Egy kicsit mindig hülye volt... — nyugtattam meg a pincért, és odamentem Garfunkelhez, aki kacagva üdvözölt, hahotázva lenyomott egy székbe, és röhögve megkérdezte:

— Hogy vagy, kedves barátom, ugyebár jól? Hahhaha!

— Ne csinálj botrányt! — szóltam rá szigorúan. — Mindenki ide néz. Úgy röhögsz, mint egy hiéna. Még lelő valaki...

— Ha elmondom, miért kacagok, te is kacagni fogsz... Kíváncsi vagy rá?

— Nem.

— Akkor tovább kacagok...

Kénytelen voltam megadni magamat, és Garfunkel már el is kezdte rövid röhejekkel tarkított előadását.

— Arról van szó ugyanis, hogy megalkottam egy filozófiai rendszert, amely megoldja az emberiség összes problémáit. Nagyon alaposan dolgozom rajta, már több, mint egy félórája. Az első kérdésem ez volt: Miért él az ember? Mi értelme van annak például, hogy én, Garfunkel élek?

— Szerintem, semmi.

— Ne személyeskedj! Minden embernek életének van egy minimális és egy maximális célja. A minimális cél az, hogy életben maradjak. A maximális az, hogy boldog legyek. A második kérdésem ez volt: mitől boldog az ember?

— Mindenki mástól. Én például boldog lennék, ha abbahagynád ezt a marhaságot...

— Most jön a java! Láttál te már például boldog királyt? Vagy boldog milliomost?

— Nem. De láttam már karón varjút és éjjeli pincért nappal meghalni...

— Ne hülyéskedj, amikor az emberiség sorsáról van szó. Ezekkel a példákkal csak azt akartam mondani, hogy sem a pénz nem boldogít sem a hatalom. De tovább megyek...

— Na, végre! Szervusz!

— Semmiféle emberi állapot nincs, amely egymagában boldogító lenne. Lehet az ember evés közben boldogtalan? Lehet. Hát szerelem közben? Ojjé! Lehet boldogtalan az az ember, aki megütötte a Lottón a főnyereményt? Miért ne lehetne, ha aznap letartóztatják... És így tovább! Egyetlen emberi állapot van, amely kizárja a boldogtalanságot, és ez a nevetés. A jóízű kacaj. Miközben az ember harsányan röhög, nem lehet boldogtalan.

— Értelek. Azért röhögsz itt egy félórája, te boldogtalan, mert boldog akarsz lenni. Stimmel?

— Olyan éles eszed van, mint egy borotvának. A nevetés. Ez az élet titka. Ez a boldogság titka. Az önfeledt kacaj. Tehát: hogyan kell boldoggá tenni az embereket? Meg kell őket nevettetni. Hahhaha! Egy pillanatra se szűnjön meg a nevetés. Nevetve nem lehet verekedni, hahotázva nem lehet útonállni, kuncogva még senki sem irtotta ki a családját. Óriási perspektíva nyílik meg előttünk, új korszak köszönt ránk: a humor korszaka! A röhögés birodalma!

Garfunkel valósággal tűzbe jött, lihegve, hadonászva szónokolt, s közben gyöngyözve kacagott, mint egy molett asszonyka.

— Képzeld el, öregem, ezt a várost! A falakon vicces plakátok, kacagtató hirdetések, az újságosnál kizárólag vicclapok kaphatók. Ha végigmégy az utcán, csupa nevető arccal találkozol: az utcaseprők kuplékat dalolva sepernek, a kalauz vihogva kéri a jegyedet, az eladó az üzletben nem mordul rád, hanem hahotázva választja ki a legszebb almát számodra. Minden színház és mozi vidám darabokat játszik, kizárólag vidám könyvek jelennek meg, és a humoristák országos kongresszusát a Vérmezőn tartja meg évente négyszázezer kacagó humorista... A gyárak, irodák, krumpliföldek zengenek a hangos kacagástól és a minisztériumokban két vicc között nevetve intézik el a dolgodat... Nevetve ebédelsz és nevetve csókolózol... és ha felöntesz a garatra, és nevetve az asztal alá gurulsz, a rendőr nevetve kísér be, és a gyomrodat hahotázva mossák ki a jókedvű orvosok... S mindezt a tetejébe, nekem köszönheti majd a világ... Engem fognak ünnepelni, dicsőíteni, a történelmet újból két részre osztják: Garfunkel előtt és Garfunkel után... és megkapom a Nobel-díjat, úgyhogy nyugodtan adhatsz rá kölcsön egy tízest...

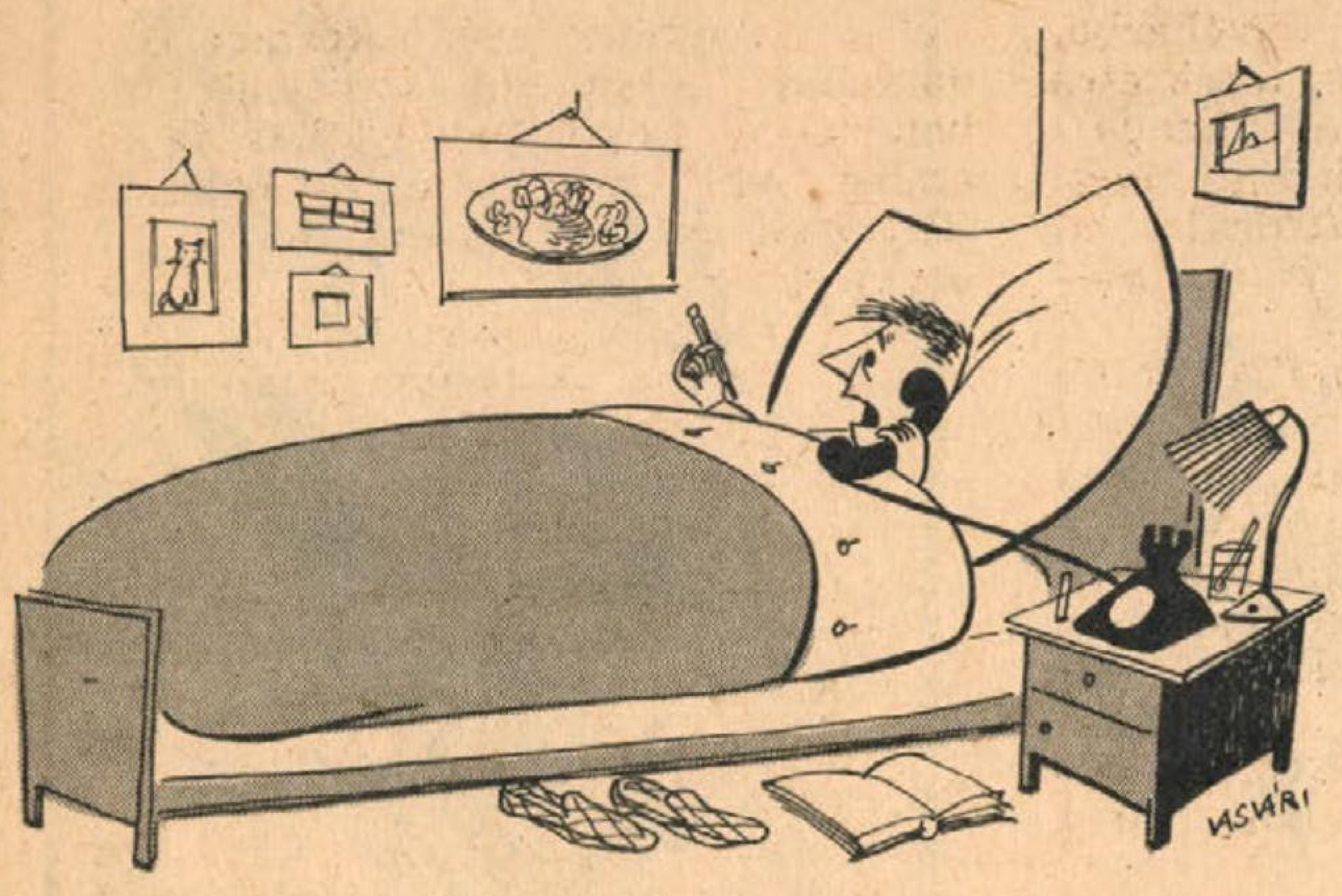
Garfunkel kacagva, de azért várakozásteljesen nézett rám. Melegen megszorítottam a kezét és így szóltam:

— Meggyőztél, Garfunkel, a híved vagyok. Igazad van: a pénz nem boldogít, csak a nevetés. Ezért nem adok egy vasat sem, hanem elmondok egy viccet. Libucka váratlanul hazajön, és rajtakapja a feleségét... Szólj, ha ismered...

Gádor Béla

A férfi

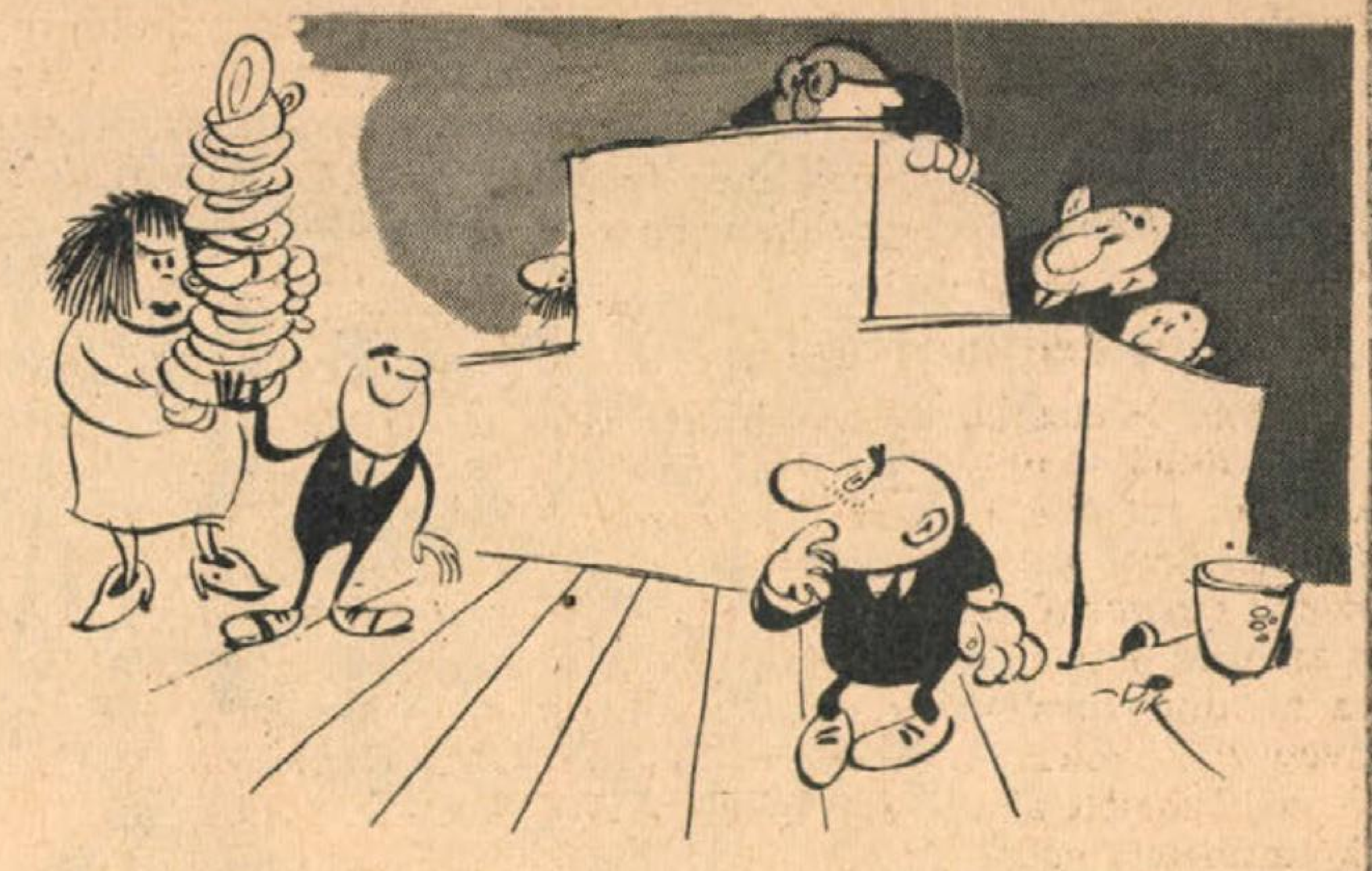
Vasvári Anna rajza

– Drágám, azonnal gyere haza! Majdnem 36,9 fok!

Válóper

Sajdik Ferenc rajza

– Védencem most be fogja mutatni, hogyan zajlott le az utolsó civakodás . . .

Mai történet

Balázs-Piri Balázs rajza

– Hova mégy, kislányom?
– Férjhez . . .

Ez lenne az ideális bolt!

Szür-Szabó József rajza

A portás szemrehányó hangon kérdezte:

— Mi az, Kovács bácsi? Ilyen későn?

— Igen, egy kicsit csúszós volt a járda. Vigyáznom kellett, amikor unokámat az óvodába vittem.

— Na, üljön le, Kovács bácsi.

Az öreg a portásfülkében levő kopott karosszékbe ült. Ez a karosszék valamikor a vállalat igazgatójának szobájában volt, azután a munkaügyi előadóhoz, majd az irattároshoz került. Évek során lefoszlott róla a bőr és az ütött-kopott karosszéket a portásfülkébe tették. Már a leltárban sem szerepelt. De kényelmes volt és az öreg elhelyezkedett a nyugdíjba került bőrfotelben.

— Ma csak egy negyedórácskát maradhatok — mondta a portásnak, azután megkérdezte: — Van valami újság?

— Új pénztárfülke épül. Azt, hogy a kultúrtermet tatarozzák, már elújságoltam.

— Igen, azt már tegnap elmesélte. Más újság nincs?

— A Nagyné is nyugdíjba megy. Szombaton búcsúztatják. Szép ajándékot kap.

— A Nagyné! Emlékszem, milyen helyes kislány volt, amikor idekerült.

— Hogy van a kedves lánya?

— Köszönöm, jól van. Prémiumot kapott az ÜVEGIMPEX-nél. Nagyon szeretik . . .

* * *

Kovács bácsi lánya elővette a szalvétába burkolt tízórait és dicsekedve mondta:

— A papa csomagolta. A férjem tízóraiját is ő készíti el.

— Irigyellek — mondta meggyőződéssel a pénztárosnő. — Valóságos kincs egy ilyen nagypapa a házban.

— A férjem is mindig ezt mondja! Igen, a papa nagy kincs . . . Viszi és hozza a gyereket, Pisti csak vele hajlandó az óvodába menni. Felhozza a tüzelőt, minden apró javítást elvégez, a villanytól a vízvezetékig. Törölget, takarít, segít főzni, elmegy a tanácshoz, a postára és elintéz minden hivatalos ügyet. Tegnap rajtakaptam, amikor gombot varrt fel Pistike ruhájára. Mire hazajövök, megterít. Remek ember az öreg. Reggelenként elviszi a gyereket, azután elmegy volt munkahelyére, a gyárba. Egy kicsit elbeszélget a portással, azután hazajön és otthon tesz, vesz. A gyárról nem tud lemondani. Ha odamegy és a portással beszélget, akkor úgy érzi, hogy odatartozik. Ma reggel megkérdezte tőlem, hogy van-e otthon olajfesték. Biztosan kijavítja az ecsettel a konyhakredenc foltjait. Láttam, hogy nézegette . . . Hidd el, két bejárónőnél is többet ér a papa . . .

* * *

— Na, megyek — búcsúzott az öreg a portástól.

— Ráér . . .

— Nem, van otthon egy kis dolgom. De nem munka az... Mindig félek, hogy haszontalan nyűg, teher vagyok a fiatalok nyakán. De hát ilyen a tedd-ide, tedd-oda nagypapák élete! Bele kell nyugodni . . .

Palásti László

„Egy kis emlékeztető"

1945. január

Pusztai Pál rajza

– Kicsi robot?
– Dehogy. Moziba megyek!

Svájci sapka, meg egyebek...

Kéremszépen, én elmentem az Úttörő Áruházba, mert bejött a komoly hideg, nekem pedig nem volt kalapom, soha nem viselek kalapot; de most elhatároztam, veszek egy svájci sapkát, az én koromban már nem lehet túlságosan legénykedni.

Nagyon csinos elárusító kisasszony mosolygott rám a pult mögül. Mire bátran előadtam kívánságomat.

— Mekkora a kedves kisfia fejbősége? — kérdezte vissza meglepő módon a csinos ifjú nő.

— Hogy tetszik?... Kisfiúé?... — csodálkoztam rá. — Ja, vagy úgy... Maga azt hitte... Nem, kedves ii... éé... nincs gyermekem... Magamnak lesz a svájci sapka, saját használatra...

Kiválasztottam. Fizettem. Megkaptam az ízléses csomagot. Otthon aztán, csomagbontáskor, korszakalkotó fordulat történt. Dokumentum-alátámasztással kiderült az a megfellebbezhetetlen tény, hogy én NEM IS VAGYOK ÖREG! Sőt!

A csomagból, a svájci sapka mellől, az ölembe hullott a bizonylat, a dokumentum: egy aranyos kis csupaszín-mesekönyv, mesekönyvecske. Tündéri apró csacsiságok voltak benne. „Örülj velünk" címen elmesélték nekem a Három pillangó; Cirmos és Bodri; Pitypalatty és Pöttypalatty, no meg a pici pihés Csibehad gőgicsélő kalandjait...

Ezt mellékelték nekem a svájci sapka mellé. Ismétlem, nem a nemlétező aprócska fiamnak, hanem NEKEM!

Egyedem-begyedem tengertánc, csip-csip-csóka vakvarjúcska, iszpiláng, iszpiláng... Hiszen akkor én, hiszen akkor én alig vagyok öt-hat éves!

Mit tetszik ehhez szólni?

Tavaszy Sándor

A hír mindig szárnyakon járt

Hegedűs István rajza

– Pszt! Valami Fulton feltalálta a lapátkerekes gőzhajót...

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Elsőbálos TSZ-elnök

Vasvári Anna rajza

Mindent a tagság kedvére...

Egy TSZ-község fodrásza,

Szegő Gizi rajza

aki sok munkaegységet akar szerezni.

LEVÉL egy huligán tanárról

Igen tisztelt Uram!

Az elmúlt napokban közelebbi kapcsolatba került ön Tuzzi tanár úrral. Mulatságos fickónak találta. Nemcsak akkor kacagott Ön rajta, amikor ügyefogyottan csetlett-botlott a színpadon, és tanítványai gúnyolták, fenyegették gügye tanárukat. Akkor is fennhangon hahotázott Ön, amikor a tanár úr a nyílt színen változott át éppen olyan huligánná, mint amilyenek a tanítványai voltak. Még az is tetszett Önnek, hogy a tanár úr szerelmese váratlan csókjától megtáltosodva, tőle szokatlan pökhendiséggel lépett az osztályba és „Szevasztok, srácok!" köszöntéssel üdvözölte a nagy változástól szinte sóbálvánnyá meredt fenegyerek-diákjait. Jó ízlését dicséri, hogy Ön a látottakon elgondolkozva, még ott a helyszínen, a Blaha Lujza Színházban, konfliktusba került önmagával, mert mint néző és családapa érezte, hogy erkölcsileg nem indokolt túlzott jókedve. Ugyanis, amikor Ön gondolatban felidézte Benedek tanár urat, tizennyolc éves Laci fiának becsülésre érdemes osztályfőnökét, abban a pillanatban ráébredt, hogy Tuzzi tanár úr rossz úton jár, és bizony alaposan viszszaélnek az Ön szórakozásra mindenkor készséges hajlamaival. Szeretném megnyugtatni Önt, méltán fordul el az olyan tanártól, aki maga is huligánná válik, csak azért, hogy hazudozásaival, a jassz-szavak állandó használatával, és bonyolult zsarolási kísérleteivel megnyerje huligán tanítványainak bizalmát. Nem lehet tagadni: sikerült is neki! Nyugodtan lehetne a darabnak azt a címet adni, hogy a „Római vasárnap, avagy a huliganizmus apotheozisa."

Legyen meggyőződve, tisztelt Uram, hogy mint nézőnek, és mint gyakorló családapának egyaránt Önnek van igaza, ha nevetőizmainak spontán működése ellenére végül is elítéli Tuzzi tanár urat. Gondolom, nem árt ezt hangsúlyozni, mert időközben már egyik-másik kritikusunk dicsérő jelzői megingatták Önt elmarasztaló véleményében. Esküszöm, Uram, Önnek van igaza! Egy operettféleségben sem lehet mindent elkövetni! Még ha Olaszhonból importáljuk, akkor sem, és annak se dőljön be, tisztelt Uram, hogy Feleky Kamill szimpatikus színész, kitűnő nevettető, és még mint huligántanár is elragadóan kedves. Mert, higgye el, nem mindegy, hogy min nevet az ember...

Földes György

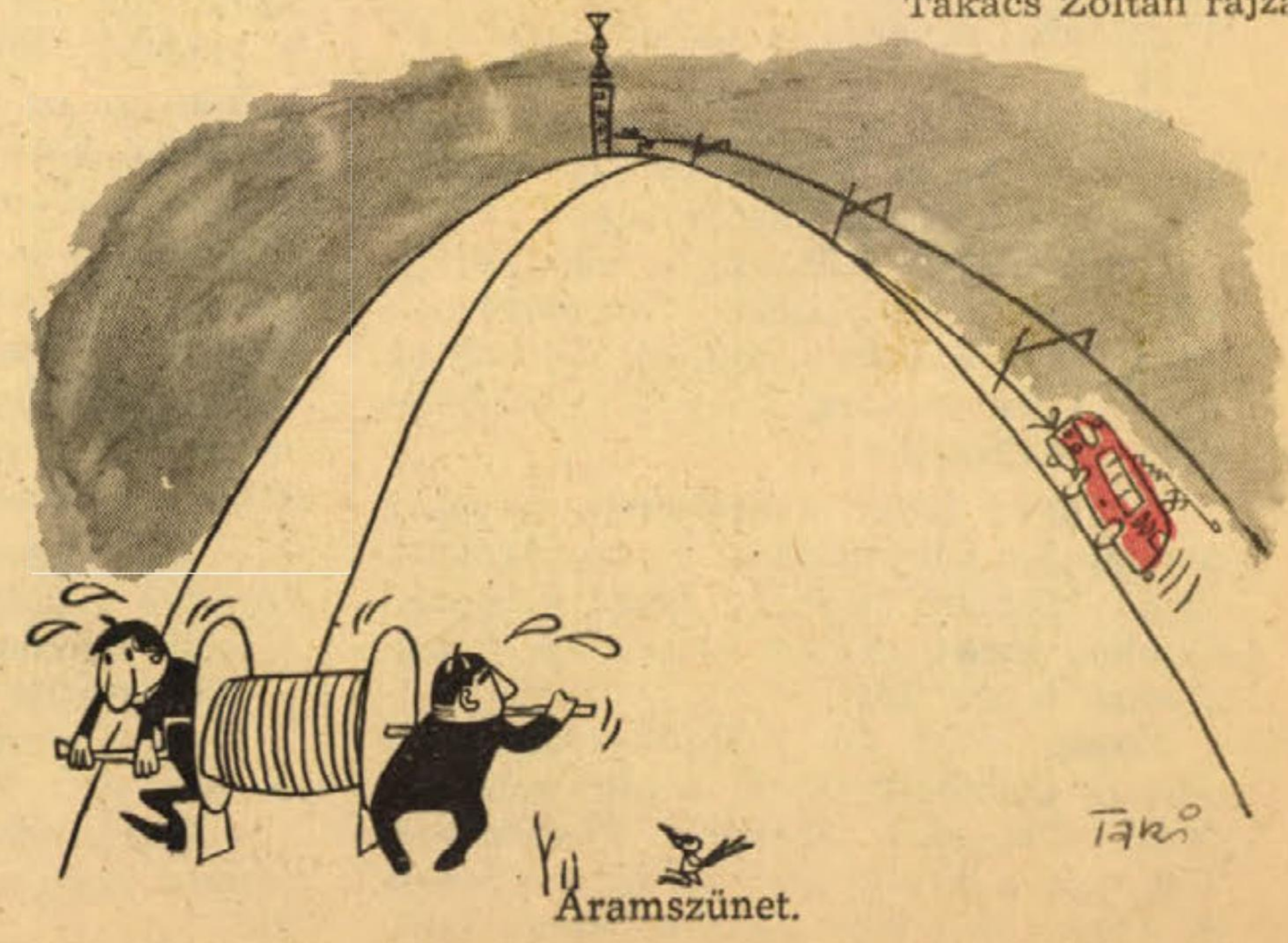
Közös USA—NSZK hadgyakorlat

Toncz Tibor rajza

Trolibuszjáratot terveznek a Szabadság-hegyre

Takács Zoltán rajza

Áramszünet.

Le a bürokráciával

Halló! Ezt is nézze meg!...

Lapunk január 14-i számában „Lassan, de rosszul" cím alatt szóvá tettem a három évig átépítés alatt sínylődő 2409-es Közért-bolt néhány műszaki hibáját. Azóta állandóan cseng-bong a telefonom, és hívnak ide is, oda is, hogy nézzem meg ezt, meg azt... Megyek, nézelődök, jegyezgetek és bosszankodom az építészeti látványosságokon. A látottak alapján a következő gyűjteményt nyújtom át okulásként az építkezéseket tervező, kivitelező és ellenőrző szakembereknek:

A Lenin körút 19.

szám alatt ötvenhét óta folytonfolyvást épülő Bútor-üzletnek ez év februárjában meg kellene nyílnia. Igenám, de a januárban történt műszaki átvétel idejére a vadonatúj parkett úgy felborzolta magát, mint valami sündisznó. Eme sündisznóság leleplezése érdekében a helyszínre kiszállt szakértők közel 40–50 négyzetméternyi területen elrendelték a hullámossá vált parkett azonnali felbontását. Fel is bontották, és most ott áll a homokos sóderral aláágyazott vakpadló az ő felemás deszkáival, és várja a népes döntőbizottságot, amely majd hivatott lesz megállapítani, hogy hol csúszott selejt a parkett alá. Ugyanennek a boltnak egyik „Fémmunkás" márkájú, hatalmas lengőajtaja nem akar lengeni. Nem is lenghet szegény, mert ahogy láttam, leereszkedett a kőre.

A Lenin körút 24-ben

levő, sokszor átépített Hófehérke nevezetű játékbolt ugyancsak „Fémmunkás" márkát viselő ajtói nem csukódnak, illetve nem nyílnak, illetve rosszak.

A Rákóczi út 52-ben

újra megnyílt és újra becsukott „Ajándékbolt" padlózata a bejáratnál lejtősre sikerült. Ebből a kis lejtőből következett az-után, hogy a befelé nyíló behemót vasajtó csak akkor engedett a nyitogatásnak, mikor az aljából lefaragtak vagy öt centit. Ennek a létesítménynek villanykapcsolóit és biztosíték-tábláját olyan szűk sarokba tervezték és építették, ahova a villanyszerelő még akkor sem tudja beszorítani magát, ha palacsintává lapul.

A Lenin körút 28-ban

néhány évig tündöklő Zöldség- és Gyümölcsbolt ragyogó, színes csempéi úgy potyognak le a falakról, mintha vajjal kenték volna rá. Úgy értesültem, hogy a közeljövőben ismét újjáépítik. Hurrá!...

A Rákóczi út 38-as

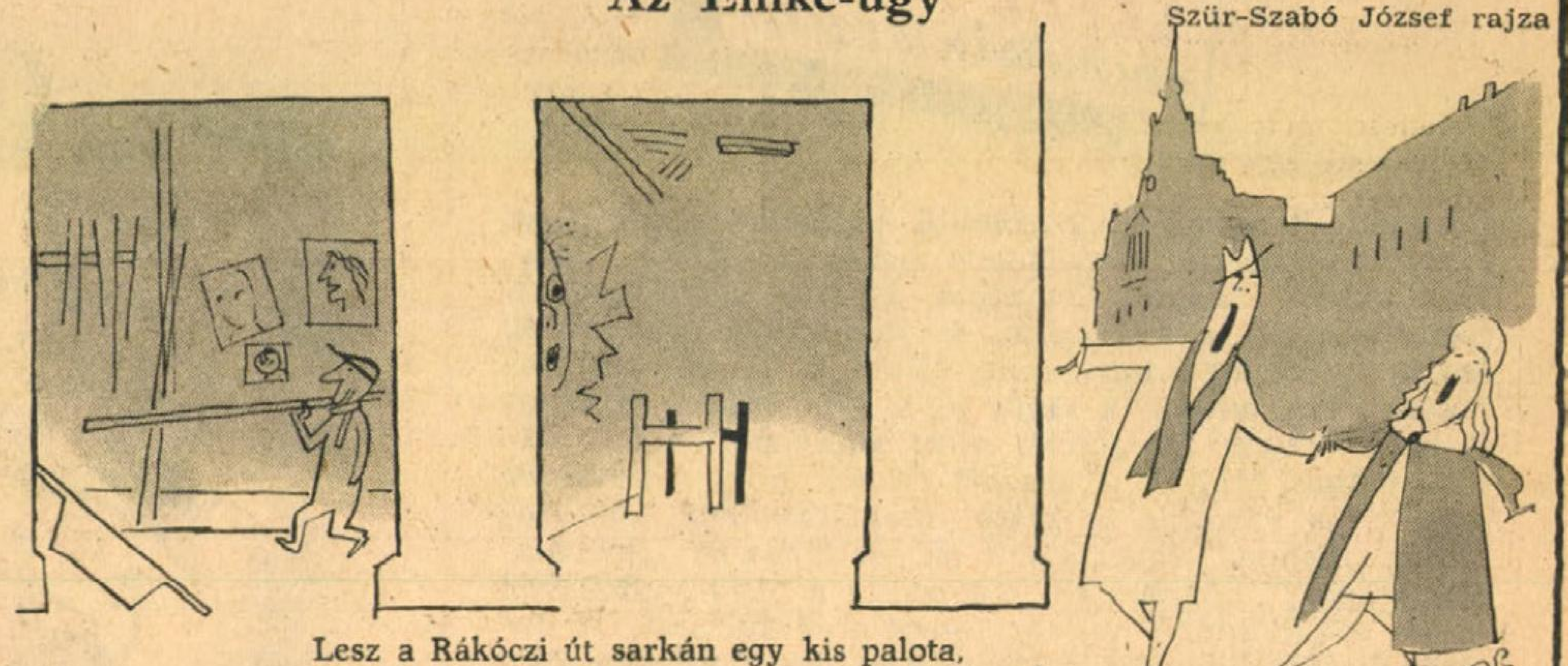
ház árkádjai alatt lapuló vadonatúj Bizsu-, Édesség-, Bőrönd-, valamint Harisnya-boltokban a világítással volt, van, és előreláthatólag lesz még sok baj sokáig. Az ünnepélyes megnyitás napján ugyanis, a Bizsu-, meg az Édesség-bolt neoncsöveit takaró óriási üvegtáblák – megunva a fényt és pompát – lepottyantak. Ez még ötvennyolc decemberében történt, és a világítástechnikai kísérletezések eme boltokban ez év januárjában még teljes erővel folytak. Az Édesség-boltban ez év januárjában, már úgy-ahogy, be is fejeződtek. De a Bizsu- és a Bőröndös-bolt megint olyan kísérleti világítást kapott – díszítésként élére állított üveglapokból –, hogyha ez le talál pottyanni, mint az elődje, ripityává szeletel maga alatt mindent. De tegyük fel, hogy nem szakad le „a kísérleti világítás", akkor is lesz vele bosszúság bőven. Ha például kiég a neon, ami gyakori eset, a szerelő csak úgy tudja elvégezni a cserét, ha ezeket az üveglapokat egyenként leszedegeti, majd dolgavégeztével visszarakja. Hogy egy-egy ilyen alkalommal mekkora lesz a törési százalék, és hogy a szerelő miként fogja normában elszámolni ezeket a pepecselő műveleteket, azt még manapság nem tudja senki.

Azt viszont már manapság is sokan tudják, hogy egyesek vagy gondatlanok, vagy fejőstehénnek nézik a népgazdaságot, és fejik-fejik rendületlenül.

Bernáth Ede

Az Emke-ügy

Szür-Szabó József rajza

Lesz a Rákóczi út sarkán egy kis palota,
Kisasszony, ha megöregszünk, elmegyünk oda...

Világszép Ilonka

(Nem mese)

Egyszer volt, hol nem volt, talán a Szent István körúton is túl, élt egy gyönyörű leányzó, akit Világszép Ilonkának hívtak. Ilonka bizony rászolgált a nevére. A szeme kék volt, mint tavaszi hajnalon az ibolya, haja aranyzuhatag, apró piros ajka, mint a friss szamóca.

Apja, az egyszerű lipótvárosi erdőkerülő, széltől, vihartól óvta-féltette lányát. Nemkülönben anyja, a szőkülő hajú matróna.

Egy szép napon aztán szülei elé állott Ilonka. – Itt az ideje, hogy egy hozzám-illő férjet keressek magamnak.

Derék szülei, akik széltől, vihartól féltették, most helyeslően bólogattak: – Menj férjhez, hiszen minden lánynak ez a sorsa, de vigyázz, hogy hozzádillő legényt válasszál!

Azonmód futárt menesztettek az egyik napilap kiadóhivatalához, és apróhirdetés útján közhírré tétették, hogy Világszép Ilonka annak nyújtja kezét, aki a legjobban hozzá illik.

Nosza, jöttek ám a kérők sorban. Eljött az Önhibáján Kívül Elvált, a Mások Által Csinosnak Mondott Fiatalember. Ott volt a kérők sorában a Negyvenes Kisiparos és a Saját Lakással Rendelkező.

Világszép Ilonka aznap este sírva tért nyugovóra, mert egyik kérőjét sem érezte magához illőnek.

Másnap aztán jöttek a többiek. Eljött a Valakit Várok, a 168/71, a Kis Családi Ház és a Bútorom Van.

Világszép Ilonka aznap este újból sírva tért nyugovóra, mert egyik kérőjét sem érezte magához illőnek.

Harmadik nap aztán már csak két kérő maradt a selejtezőben. Egy igen jóképű fiatalember állott Ilonka elé.

– Mit tudsz nyújtani nekem, ifjú? – kérdezte a szépséges leányzó.

– A szívemet és a két erős kezemet – felelte bátran az ifjú.

– Ingatlannal vagy készpénzzel rendelkezel-e? – kérdezte a szende leány.

– Nincs nekem vagyonom. A két kezemmel keresem a kenyerem – szólt az ifjú.

– Nem vagy te hozzám illő – intett Világszép Ilonka, azzal útjára bocsátotta az ifjút.

Belépett hát az utolsó kérő: – Simanek Jenő a nevem – hajolt meg gálánsan. – Hetvenegy éve keresem már a hozzám illőt, míg most rád találtam, szépséges leányzó. Úgy hiszem minket az Isten is egymásnak teremtett – szólt, aztán sorolni kezdte az erényeit.

Ilonkának egyre jobban megtetszett a kérő jó svádájú balatoni nyaralója, csinos családi ékszerei, és jól szabott elegáns bankbetétje.

– Néked nyújtom a kezem, szép legény – suttogta Ilonka szemérmesen pirulva. Kedvtelve nézte vőlegényét, aki hetvenegy éves kora dacára, nem nézett ki többnek hetvenötnél.

A szülők, akik széltől, vihartól óvták lányukat, most örömmel bólongattak:

– Megtaláltad hát a hozzád illőt. Kiegyensúlyozott, nyugodt életed lesz e szimpatikus aggastyán mellett.

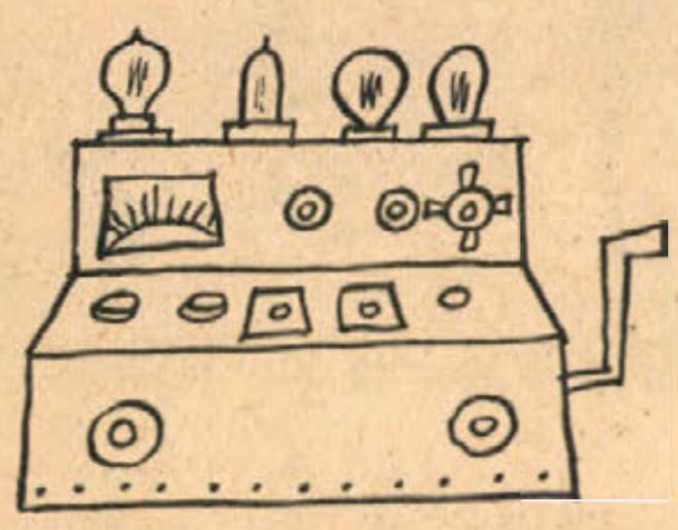
Így lett hát Világszép Ilonkából Simanek Jenőné. Hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak, s amióta elváltak, azóta boldogan élnek.

Galambos Szilveszter

Történelem

1966. február 8. — Tegnap volt a hatodik születésnapom. Elhatároztam, hogy naplót kezdek írni. Apuka este felolvasta az újságból, hogy megcsinálták a sakkozógépet, amely mindenkit legyőz, még a tervezőjét is. Nem értem, miért csodálkoztak ezen apukáék. Természetes, hogy az elektronikus gép mindig meg tudja találni a legjobb megoldást, és ember erre nem képes. Ezt mi már értjük, de a felnőttek nem. Tele vannak előítéletekkel.

1972. január 20. — Megkaptam a diplomámat. Abbahagytuk ugyanis az ötödik ál-

tálánost, mert semmi értelme. Mindenki egyéves gépkezelői tanfolyamra került. Most már tudunk bánni a kiszámítógéppel, amely egy perc alatt minden kérdésre megadja a pontos választ. Nem kell tehát semmit tanulni, hiszen a gép mindenre felel.

1972. február 10. — A vizsga után két héttel, tizenkettedik születésnapomon a Csülök utcában az Univerzális Kiszerelő Gyár vezetője lettem. A gyár személyzetének egyetlen ember-tagja vagyok; az a dolgom, hogy minden hónap elsején megkérdezem a számító-elektronikát, mit gyártsunk. A többit elvégzik az automaták.

1980. június 5. — Három fontos tényt kell feljegyeznem. 1. Terike a legédesebb kislány a világon. 2. Elkészült gyáramban az első gép, amely önműködően megszerkeszti a maga utódját. 3. Verset írtam Terikéhez, de nem tetszett neki, mert túlságosan tökéletesek voltak a rímek, amelyeket a költőgépből kaptam.

1982. augusztus 18. — Mégsem veszem feleségül Terit. Megkérdeztem a kombinációs tanácsadógépet, hogy milyen kilátásai vannak a házasságomnak. Elém tárt 1642 eshetőséget, ezek közül kellene választanom, hiszen én nősülök, nem a gép; és én nem tudom megtalálni a legjobb megoldást. Agglegény maradok. Különben is kezd már kimenni a divatból a házasság, a szaporodás hagyományos módjai elavultak, amióta az elektronikák műszaki úton oldják meg a kérdést.

1990. január 2. (Az Elektronikus Naptár szerint: *011–XIV–D.)* – Közzétették a tegnapi világnépszámlálás eredményét. A Földön jelenleg 187 millió elektronikus gép él, és körülbelül másfélmilliárd ember. Az elektronikus lények szaporodási arányszáma igen kedvező, az emberek száma kissé csökken.

014—IX—M. — A Központi Világgép megállapította, hogy túlnépesedés veszélye fenyeget: az elektronikus lények kiszolgálásához sok a Földön élő 210 millió eleven ember. Egyébként is ostobaság, hogy mi még mindig növényeket és húsokat eszünk: értelmes lény urániummal és hidrogénnel táplálkozik.

021—VIII—B. — Nyugdíjba mentem. Gyönyörű hely ez az észak-itáliai völgy, ahol most már együtt van a földön élő valamennyi eleven ember, 520 nyugdíjas. Az elektronikák nagyon kedvesek hozzánk, gondoskodásuk bearanyozza öreg napjainkat.

Nem tudom a dátumot, de nem is fontos. — A nyugdíjtelep kerítésén túl két elektronika találkozott. Kilestem a beszélgetésüket. Egyikük az újkeletű babonáról mesélt, amely szerint az első gondolkodó-automatákat valami ember nevű lény szerkesztette, a maga hasonlatosságára. Holnaptól nem borotválkozom. Mire fehér szakállam derékig ér, nyolcunkból magam maradok, és én leszek az Isten.

Erdődy János

AZ ESŐCSINÁLÓK

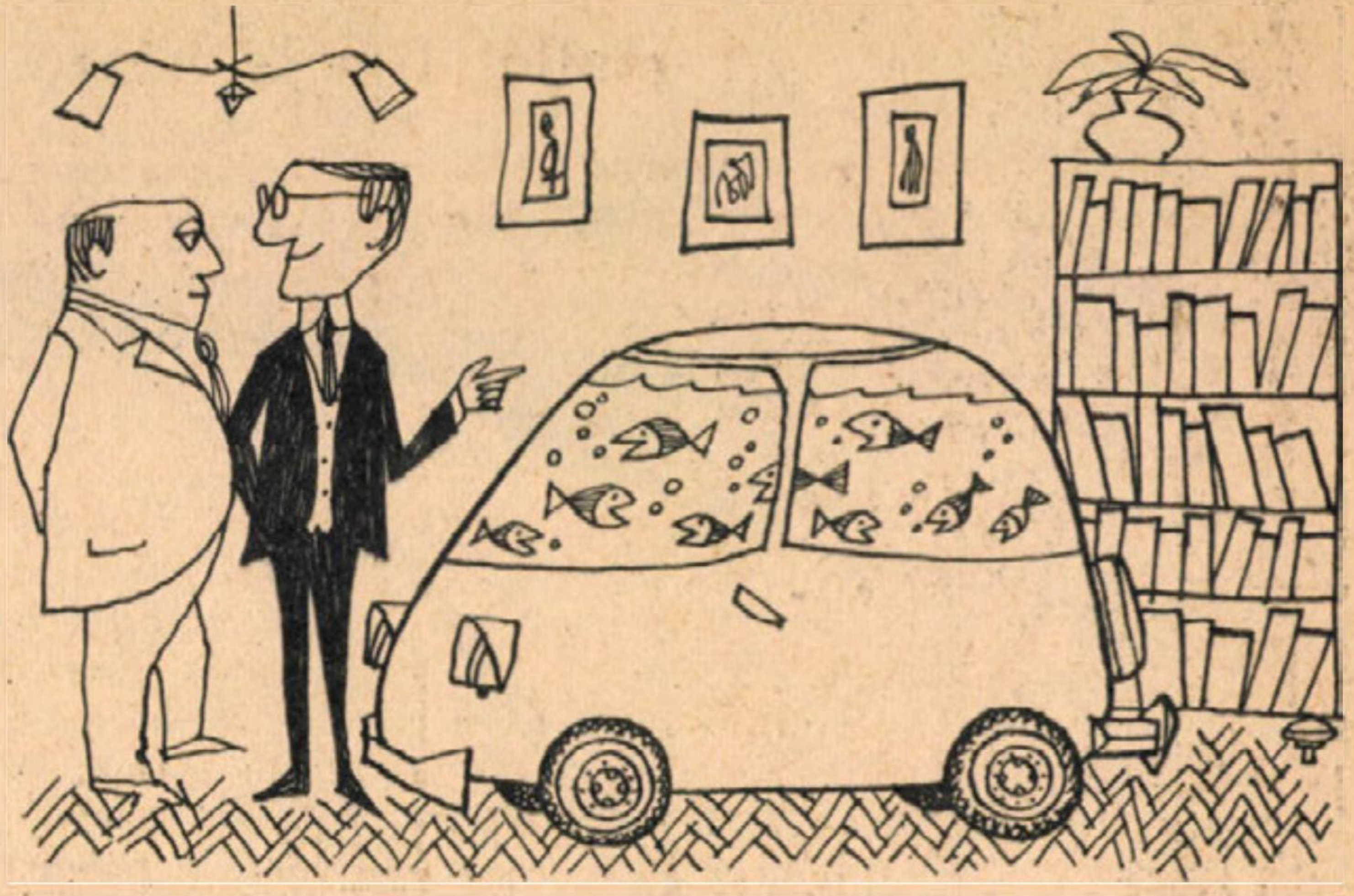

Mint az Associated Press jelenti Londonból, egy angol esőcsináló társaság 19 alkalommal végzett esőcsináló kísérletet a Salisbury síkságon. A kísérlet, amelynek lényege egy ezüst jódvegyület alkalmazása, a Meteorológiai Intézet ellenőrzése mellett történt. A kísérletet aligha lehet sikeresnek tekinteni, mert az illető környéken a kísérletek óta kevesebb eső esett, mint azelőtt.

– Ez a szárazságtól van – magyarázta az esőcsinálók egyike.

Kisautó

Kaján Tibor rajza

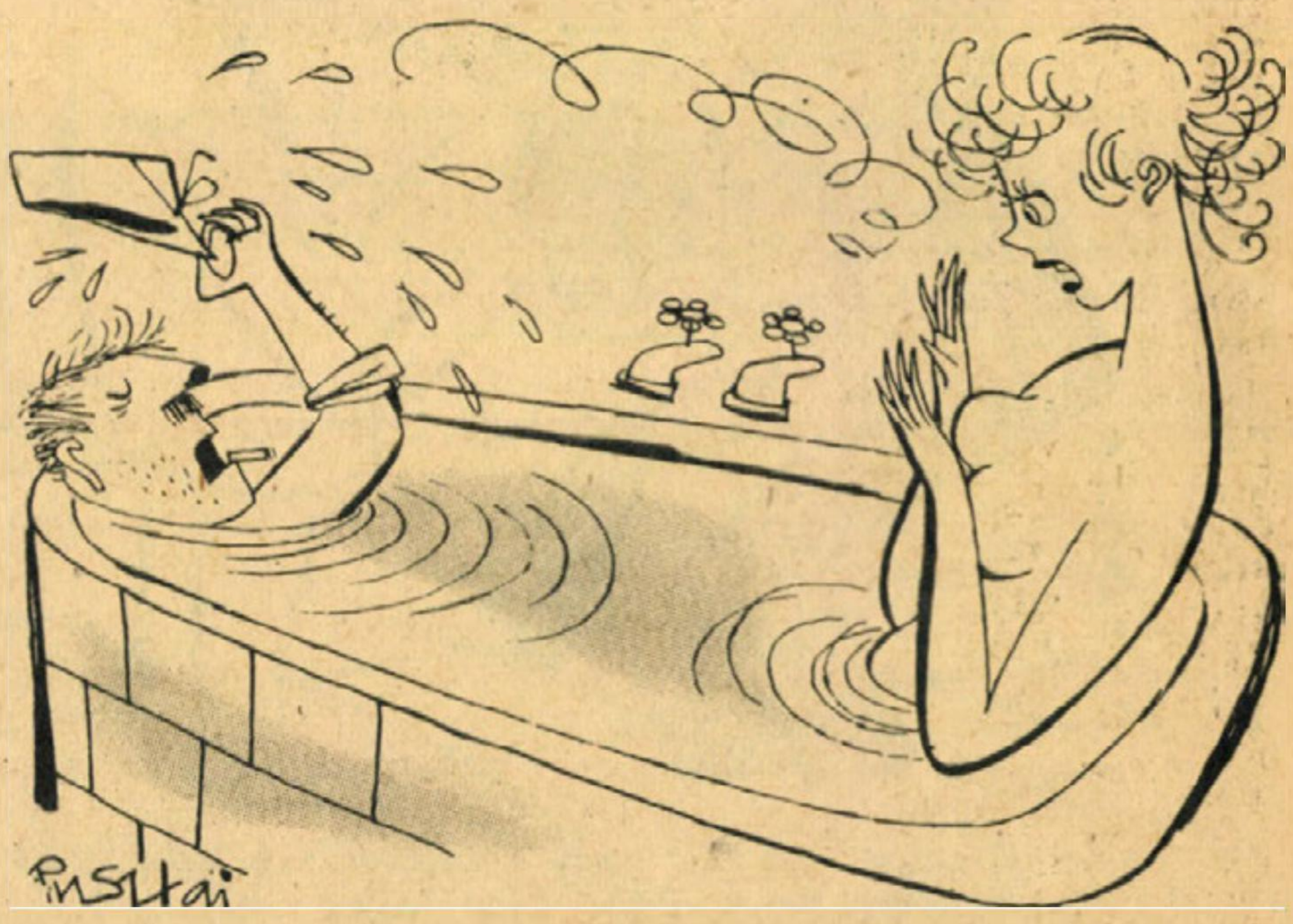
A Nemzeti Színház ruhatárában

Mészáros András rajza

Precíz házmester

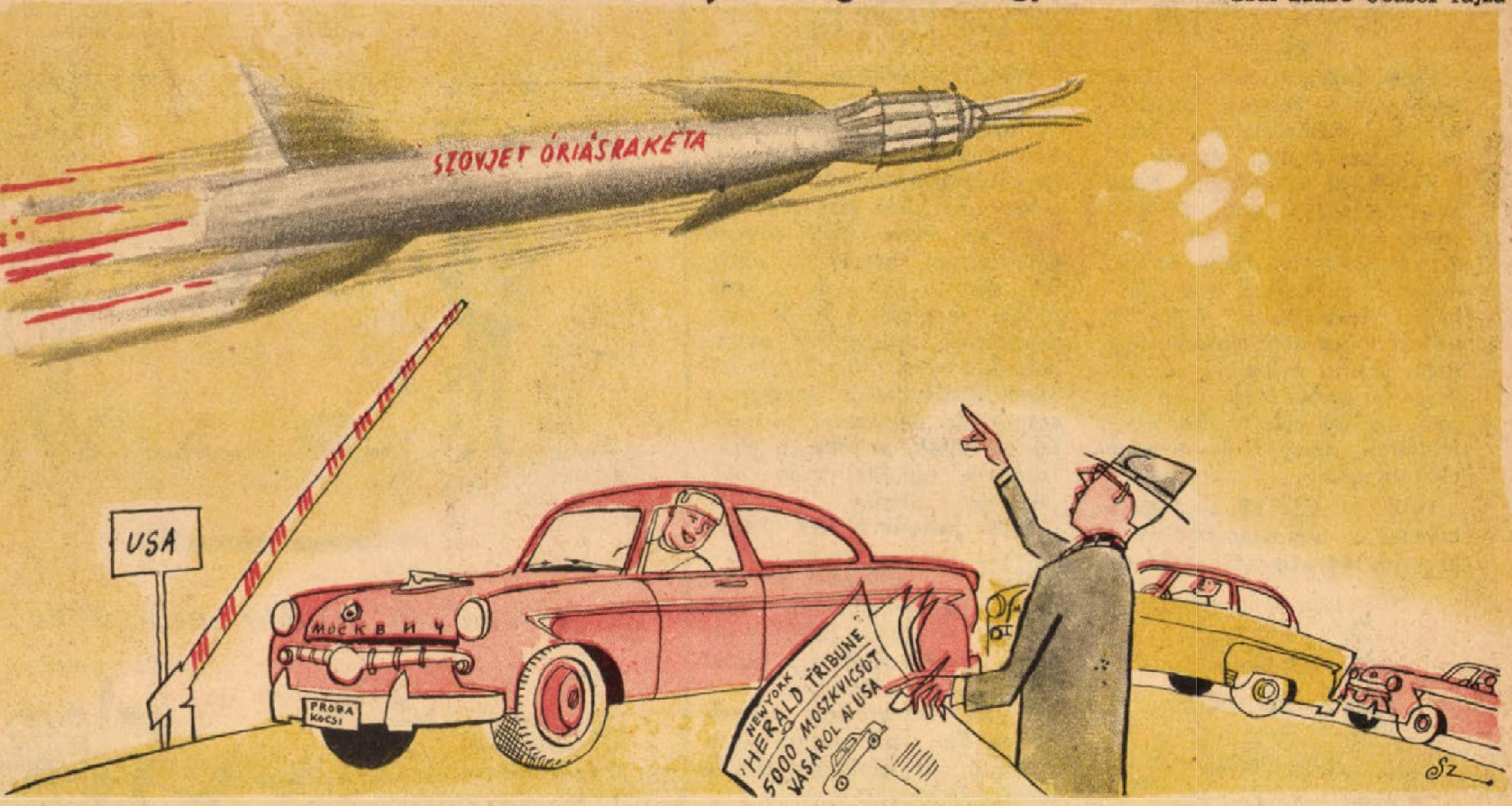
Pusztai Pál rajza

– A lefolyó rendben van.

Evés közben jön meg az étvágy

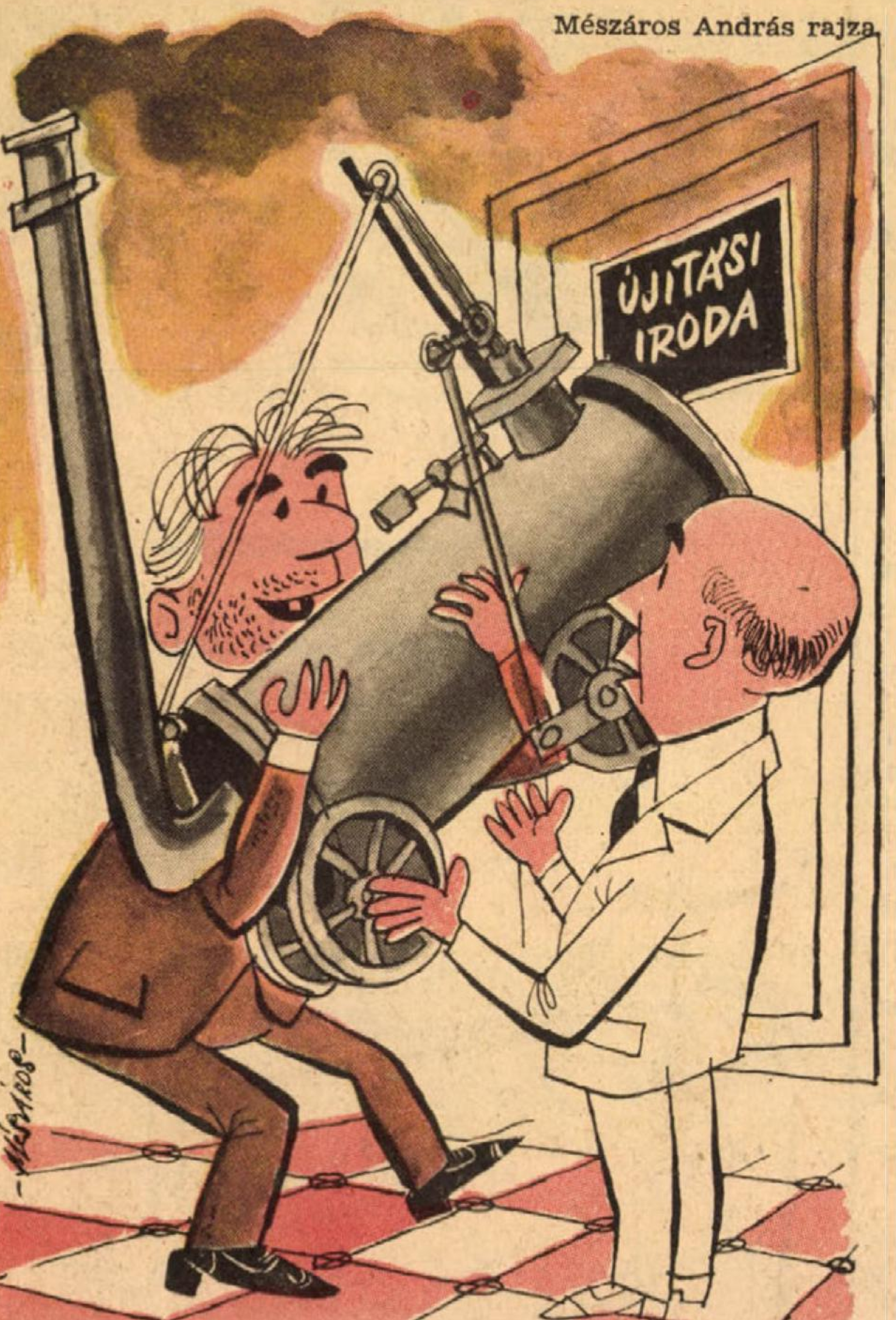
Szür-Szabó József rajza

– Nem adnának el nekünk abból a „Moszkvicsból" is?!...

Okos ember

Mészáros András rajza

– De uram, ezt már vagy százötven éve feltalálták!
– Az lehet, de az újitási dijat csak most!...

2 Vidéki történet

Kell néha „affektálni" is.

Az alábbi történetkét két agitátortól hallottam.

A napokban az egyik este X bácsinál jártunk Y községben. X bácsival már vagy két

órája beszélgettünk a falu és az ő jövőjéről is, a termelőszövetkezetről. Csak hallgatott, hallgatott és ismét csak hallgatott.

Megkérdeztük tőle, miért hallgat. Miért nem szól egy szót sem? Miért nem írja alá a belépési nyilatkozatot? Azt mondja: Ő még erről a szövetkezetről soha nem hallott, tehát nem is tud róla beszélni. Sem pró, sem kontra.

Ez a „sem pró, sem kontra" szó — paraszti szájból — megütötte az agitátorok fülét, s mivel kontra nem volt, ismét a pró érveket vették elő.

Egy óra mulva X barátunk Y községben újabb poháremelési szünetben aláírta a belépési nyilatkozatot, s közben azt dúdolgatta: „Én nem vagyok már a régi..."

Arra a kérdésre viszont — amely egy újabb poháremelés dalszünetében hangzott el — miért kérette magát ennyi ideig X bácsi, lakonikus rövidséggel csak annyit válaszolt:

„Hát, muszáj az embernek néha „affektálni" is. Pláne ha új életről van szó. Igaz, anyjuk, ezt csináltuk ezelőtt 25 évvel, az esküvőnk előtt is?"

A babona

Január 13-át írtunk. Egy nyolc holdas dolgozó paraszt (nevét kívánságára nem közlöm) aláírta egyik községünkben a belépési nyilatkozatot. Ezt azonban egy kis vita előzte meg. Mármint a keltezést illetően. Nem akarta ugyanis, hogy belépési nyilatkozatán a 13-as szám szerepeljen.

— Üsse a kő — mondom —,

egy-két óra múlva úgyis 14-e lesz.

— Akkor már adja ide azt a ceruzát — szól hirtelen. — Aláírom. Biztos, hogy a január tizennegyedike meghozza a szerencsémet is.

K. I.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.0426 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.